

436676

NAŠA LUC

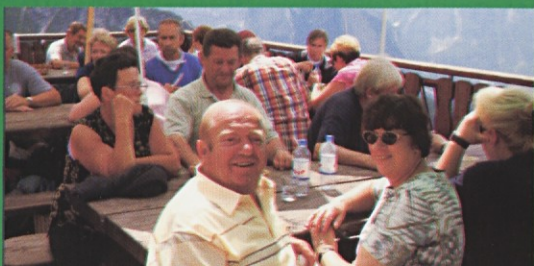
september 2004, letnik 53, številka 7

MESECNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

ROMANJE TREH SLOVENIJ

Svete Višarje, 1. avgust 2004

NAŠA LUČ

Glasiło Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Nič ne zraste samo od sebe	2
Sooblikovali smo katoliški shod v Ulmu	7
Karel Ciril Kozina	8
Slovo od sestre Mateje Rezar	9
Odnosi med sosedi	10
Vznemirljiva jesen	11
Prisluhnimo domovini	12
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	39
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Tresla se je gora

Julijski potres na Bovškem je znova prestrašil že tako obubožane domačine. Velika večina si še ni opomogla od zadnjega povelikonočnega potresa pred šestimi leti, ko je bil porušen večji del stavb na tem področju. Takrat jim je država obljubljala »velika in ugodna posojila«, ki se danes kažejo kot velika prevara. Pahnjeni v kot brezupa so sprejeli večino

vladne »pomoči« in danes s svojo plačo komaj odplačujejo mesečne obroke »ugodnih posojil«. Po besedah uradnikov in določenih ministrov »je obnova potekala temeljito«. Po julijskem potresnem sunku, ki je povzročil za 2,616 milijarde tolarjev škode, pa se je pokazala vsa beda velikih besed. Hiše, pred leti popravljene, so spet utrpeli veliko škodo, razpoke so vidne vseporsod, močno poškodovani sta tudi dve cerkvi na Bovškem. Domačini so besni in nemočni obenem. Kaj in kako naprej? Že do sedaj jim je bil mesec predolg, država pa je na njih pozabila. Nobene razvojne možnosti ni na tem območju, iz Ljubljane pa prihajajo samo visokoleteče misli vladajoče politike.

Treslo se je tudi po evropskih volitvah. Tokrat je vse »pretresla« očitna zmaga Nove Slovenije, ki je navkljub vsem jatnomnenjskim raziskavam, ki jih opravljajo razni provladni časniki in »neodvisni« Tošev inštitut, pometla z vsemi tekmeči. V Bruselj je NSI poslala dva kandidata. Lojze Peterle je suvereno pometel z vsemi tekmeči. Zmaga NSI je zmedla tudi Janševe demokrate in Podobnikovo Ljudsko stranko, ki se je odrezala zelo slabo. Vladajoči LDS je za hip zmanjkalo sape in takoj so začeli iskati razne izgovore za svoj poraz. Očitno so pozabili, da ljudje počasi postajajo siti velikih besed in arogance, kako dobri da so, edino sposobni in strokovni na vseh področjih. Visokoleteče ocene o zgodbi o uspehu se v realnosti vidijo povsem drugače. Krepi se nova oblastna struktura, ki se zajeda globoko, v vse pore našega vsakdana: če nisi njihov, boš težko dosegel napredovanje v poslovnem življenju, javne ponudbe so vse bolj pisane na njihovo kožo tako, da enostavno vsi ostali odpadejo že prej, preden se je tekma začela. Pred volitvami mrzično zamenjujejo vse direktorje organizacij in služb, ki so vezane na državo ali pa so od nje odvisne. Tako bodo na novo postavili preko 20 »strokovnih« mož, katerih mandat traja 5 let, kar pomeni, da bodo vladali še nadaljnjih toliko let, pa čeprav morebiti izgubijo na prihodnjih oktobrskih državnozbornskih volitvah.

Ekonomski analitiki pravijo, da »Kučanov« Forum 21, združba direktorjev in drugače vplivnih posameznikov, na ljubljanski borzi obvladuje preko 60 % slovenskega kapitalskega trga. Grozljivo!!!! Kaj vse lahko nastane iz nekoga, ki je še nedolgo tega vse stavil na Marxa in Engelsa????

Pred nami so volitve v državni zbor. Čas bi bil, da začnemo tresti tudi mi, ki volimo to politiko, smo del te države, ki naj bi bila enaka do vseh svojih državljanov.

Ko vse to spravim v neko celoto, se niti ne čudim več, da je politika naše države do zdomcev taka, kot je. Saj drugačna sploh ne more biti, dokler jo vodijo tako »strokovni« politiki. Kaj pa lahko oni osebno pričakujejo od zdomcev, kakšno osebno korist jim lahko ponudite?

Vse dobro.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Slovenske gorice
Druga str. ovitka: Arhiv NL: Potres na Bovškem
Tretja str. ovitka: J. Modic: Štirideset let slovenske
županije v Mannheimu
Četrta str. ovitka: E. Bekš: Romanje treh Slovenij –
Sr. Višarje, 1. avgust 2004

Nič ne zraste samo od sebe

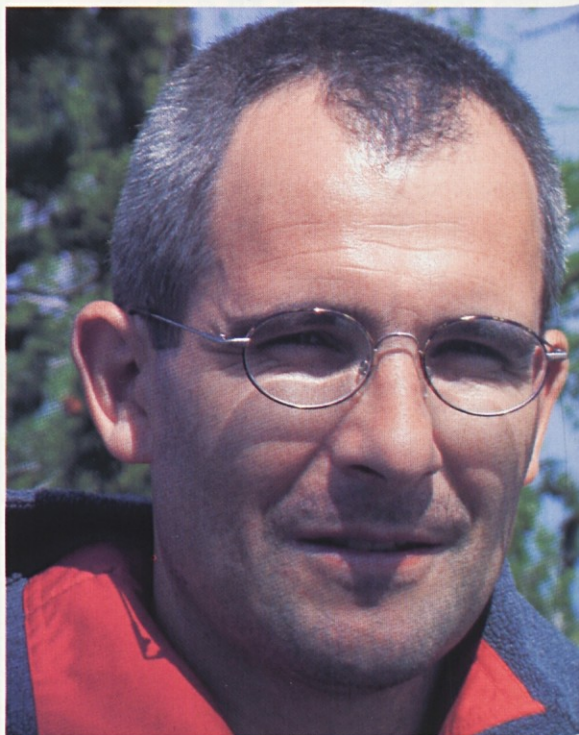
Dr. Jernej Zupančič je bil letošnji predavatelj na romarskem srečanju treh Slovenij na Svetih Višarjah. Po predavanju smo ga zvalili v pogovor.

G. dr. Zupančič, naše bralce bo najprej zanimalo, s kom se pogovarjamo.

Moje ime je Jernej Zupančič in sem po poklicu in duši geograf, zlasti politični geograf, kar pomeni, da sem se predvsem v podiplomskem študiju ukvarjal z narodnim vprašanjem, posebej še z manjšinskim vprašanjem pod vodstvom prof. dr. Vladimirja Klemenčiča. Služboval sem na Inštitutu za geografijo v vlogah od asistenta do direktorja. Kasneje sem prišel na filozofsko fakulteto, kjer sem še sedaj, obenem pa delam kot znanstveni sodelavec na Inštitutu za narodopisna vprašanja. Tako sem tudi poklicno vpet v tematiko, o kateri sem danes predaval. Podane teze in dognanja so rezultat daljšega razmišljanja in raziskovanja, opazovanja in razprav. Doma sem iz Ambrusa, sedaj pa živim v Komendi.

Na srečanju treh Slovenij na Sv. Višarjah ste imeli odmevno predavanje in ga bomo v nadaljevanjih objavili tudi v naši reviji. Vseeno nam na kratko predstavite glavne misli predavanja.

Najprej sem želel predstaviti priložnosti slovenstva v Evropi, ki se združuje. Slovenija je 1. maja vstopila kot enakopravna članica Evropske zveze. Sedaj je ena izmed petindvajsetih in s tem je zavel za nas nek nov veter, tu so nove priložnosti. Zato sem posebej poudarjal svoje osebno prepričanje, da je odgovor na zgornje vprašanje odvisen od tega, kako gledamo sami na slovensko stvarnost, na slovensko identiteto. Sam se zavzemam za to, da smo čim bolj širokogrudni, da ujamemo v ta interes vse slovensko prebivalstvo. Pri tem mislim, da Slovenci nismo prav nič drugačni kot drugi evropski narodi. Od njih nas loči le ta usoda, da imamo kratko državniško pa dolgo in bogato kulturno tradicijo. Imamo več izkušenj, kako preživeti samo s tem ozadjem. V tem smo Slovenci mojstri.

Dr. Jernej Zupančič

Kaj danes pomeni razmerje država – narod?

Vloga nacionalne države se danes zmanjšuje in prav paradoksalno je naše pričakovanje, da bo država Slovenija zavarovala naše nacionalne interese, obenem pa naj bi kar najhitreje premostila vse tisto, v čemer se nismo mogli izkazati v desetletjih in stoletjih, ko nismo imeli države in smo si morali na druge načine pomagati, da smo obstali kot narod in obranili svojo kulturno identiteto. Sedaj pa še ta šok. Naša država naj po tem kratkem času začne odstopati svojo vlogo nekim drugim institucijam moči in oblasti. Vendar je tudi brez Evrope država vse manj oblastnik, vse bolj pa le oskrbnik narodovih življenjskih moči, le nekakšen menedžer med njimi. Stvarni poli moči pa se selijo in so neke drugje, ne več samo v državnih institucijah. Vzemimo vpliv multinacionalk, novih združevanj in povezovanj med kapitalom in politiko, itn. Tako si nekateri postavljajo vprašanje, ali smo Slovenci popolnoma zamudili tisto zgodovinsko priložnost, ki je evropske narode naredila v nacije. Če se namreč danes moči oblasti selijo po nekih novih razporeditvah, potem tudi mi nismo zunaj tega in moramo svojo državo uporabiti tako in v takem smi-

slu, da bi jo kar najbolje izkoristili ta trenutek, ki ga imamo v evropski družini držav in narodov.

Kakšen naj bo narod, ki hoče preživeti v teh časih in razmerah?

Moderna doba zahteva veliko mero prilagodljivosti. Prilagoditi in reorganizirati se bomo morali tudi kot Slovenci kot nacija ne glede na meje in vse mogoče predsodke, ki nas bremenijo. Gre za to, da ne bomo le kakovostno preživeli, ampak v bistvenem tudi dodali svojemu bivanju neko novo vrednost. V tem je poanta. Ne toliko sedeti na nekih normativnih načelih in funkcionalnih izhodiščih. Poglejte, tudi naš prostor je zaradi vseh mogočih selitev čedalje večji in tako moramo govoriti o svojem funkcionalnem prostoru. Priložnost slovenstva je torej v tem, kako močno in jasno se bo organiziral, kako uspešno bo znal ne pozabiti, ampak premostiti stare ovire in zamere, predsodke in vse druge negativne stereotipe, kar smo si jih sem in tja pripravili sami med seboj iz zakotnega, vrtičarskega pogleda na slovenstvo. Tu nekako bi bilo mesto za graditev nove slovenske samozavesti.

V predavanju ste rekli, da ni tako zelo pomembno mišljenje drugih o nas, ampak kako se cenimo in kaj mislimo sami o sebi. Kakšna so vaša spoznavanja, kako danes mislimo Slovenci sami o sebi? Kako se sprejemamo in poznamo v razmerjih treh Slovenij: v domovini, zamejstvu in v svetu?

Vsekakor ne smemo o tem razmišljati tako, češ kaj nas briga, kaj menijo drugi o nas. Lepo se bomo zaprli, kot da smo otoček in nas ne zanima, kako drugi gledajo na nas. To ne bi bila prava razlaga misli, izrečene v predavanju. Pač pa je res, da nas bodo cenili in spoštovali drugi, če bodo videli, da sami cenimo in spoštujemo svoje. Če bodo spoštovali tudi naše, bodo to želeli spoznavati in v tem je logika novih medsebojnih odnosov v Evropi, ki jih kaže za vsako ceno zagovarjati in braniti. To je nova evropska prvina in kakovost, ki je vabljava ne glede na to, iz kakšnih moči in nagibov nastaja ta Evropa. Je pa vsekakor bolj pomembno, na kakšen način se bo razvijala naprej. V tem seveda vidim smisel ponovnega iskanja temeljev za samospoštovanje. Kaj je tisto, kar nas je kot narod postavilo in ohranilo. Vsak izmed nas je po svoji osebnosti pa tudi narodni pripadnosti raznolik in zaradi tega nič manj pomemben, nič manj spoštovan. To je sporočilo, da naj bi se noben narod ne čutil šibkejšega, manj pomembnega, ampak z nekim zdravim ponosom in

spoštovanjem do vseh drugih gradil lastno podobo in samopodobo.

Slovenci v zamejstvu in izseljenstvu še vedno ne vidimo v domovini pravih znamenj in politične volje, da bi se v razmerjih treh Slovenij kaj odločilnega spremenilo v smislu vaših tez o samospoštovanju in priznavanju celovitosti slovenstva in našega skupnega poslanstva v Evropi in svetu.

Zakaj Slovenija premalo gleda na te stvari, tu premalo naredi, jaz bi rekel, premalo učinkovito naredi? Kolikor poznam, je idej in pobud veliko, mi je pa tudi dokaj razvidno, da se njih praktična učinkovitost zlomi pri nekaterih praktičnih vprašanjih. Naredi se neka strategija, ki je delna, velja za eno področje, ni pa podprto z drugih strani. Pogosto potem dejavnost ugasne in tisti, ki se tega lotijo, ne najdejo poti naprej, ker pač niso upoštevali vsega. Tukaj je treba poudariti, da se dogaja veliko nerodnosti, ne neke namerne zlobe, ampak veliko nesposobnosti, veliko preveč otroških boleznih mlade države. To je dejstvo. Sedanjo politično garnituro označuje neambicioznost v tej narodni zadevi. Ta slabost se ne pojavlja le pri izseljenških vprašanjih, ampak tudi na mnogih drugih področjih znotraj slovenske države in nacije. Jasno se kažejo neki preboji teh nesposobnosti tu in tam. Ni pa jasna strateškega načrta in smernic, kam in kako naj se moči združujejo in usmerjajo. Vlada se sicer zaveda nakaterih slovenskih potencialov in jih uporablja. Vendar neke skupne strategije ni. Treba je ubrati realna pota k uresničitvi, ne na vrat na nos, ampak po skrbnem premisleku in medsebojni usklajenosti vseh, ki na določenem področju delujejo ali želijo delovati. Prav v tem smislu pa je raznolikost izredno pomembna in pride prav. Vsak ima po svetu ali v Evropi prijatelje in somišljenike, ki ga bolje razumejo in upoštevajo, vsak lahko na svojem teritoriju naredi nekaj bolje kot vsi ostali. Zavedati se je treba, da ne bomo kar naenkrat postali vsi eno in isto, ampak bo le spoštovanje vseh zainteresiranih dalo nek boljši, za vse bolj ugoden rezultat.

Prva slovenska vlada je postavila ministra za Slovence v zamejstvu in po svetu. Kasnejše vlade so zmanjševale ta visoki nivo državne skrbi za enotnost slovenskega kulturnega in narodnega prostora. Znanstvene in kulturne ustanove so ubrale kar nekaj jasnih poti do slovenstva zunaj domovine, politika, predvsem levo opredeljena, v tem močno šepa.

Na to opozarjamo tudi raziskovalci in smo stalni kritiki takega početja. S tem se težko sprijaznimo tudi doma in opozarjamo na to, kaj se v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu dogaja, koliko je tukaj upravičenih razočaranj zaradi nedokončanih projektov, zaradi lepih besed, ki jim ne sledijo dejanja. Popolnoma enake stvari pa se dogajajo tudi nam raziskovalcem, kajti tudi mi moramo kar naprej dokazovati in prepričevati, da je potrebno postoriti to in to. Kaj je tu narobe? Mislim, da sta to predvsem dve stvari. Ni nekega sprejetega dolgoročnega strateškega in operativnega načrta, ki bi jasno definiral, kaj hočemo, s katerimi sredstvi in na kakšen način. Potem bi bilo popolnoma vseeno, ali so na oblasti levi ali desni, kajti strokovna dejavnost bi tekla naprej pri enih kot pri drugih. To je znak operativnosti vsake vlade.

Žal ugotavljam, da je odnos do Slovencev po svetu, kakršnih koli ali katerih koli, bil tarča ravno te neurejenosti. Značilnost tega je tudi dejstvo, da so se na krmilu vladnega urada za Slovence v zamejstvu in po svetu tako hitro menjavali vodilni ljudje. Ti so kazali dobro voljo in hoteli nekaj narediti, ampak še preden so mogli pridobiti potreben razgled po celotnem področju in ubrati pota delovanja, je prišlo do spremembe in zadeva se je začela znova. Dobrih želja in pripravljenosti je tudi v vrstah slovenskih uradnikov dovolj, narobe pa je seveda to, da ni globalne strategije in jasnega cilja.

Torej je treba ugotoviti, da je na nekaterih področjih slovenska država močno zaostala za svojimi

dejanskimi zmožnostmi in med temi področji je tudi slovensko izseljenstvo. Črnogledi med izseljenci menijo, da smo zanemarljivi ali celo izbrisani za določen del politike.

Da, vendar je pri tem treba upoštevati še kakšen drug vidik. Če bi bil ta globalni načrt postavljen že od vsega začetka, potem ne bi slonelo vse na državi in bi marsikatero področje prevzela civilna družba, nevladne organizacije, ki bi izvajale dejavnosti mimo vladnih ustanov. Mislim, da ni treba vsega gledati le pod vidikom, kaj se plača. Poglejmo pri tem vlogo katoliške Cerkve. V te in take infrastrukture bi lahko vpeli nek vzajemni interes. Vendar je bil vedno premočan nek strah, da ne bo potem Cerkev premočna, da se bo širil klerikalizem in podobno. Oprostite, zame so to seveda traparije, da to tako povem. Gre namreč za preskušene ljudi, ki vedo, kakšni so trenutki, kakšne so življenjske danosti in stiske, kakšne so priložnosti. Kako jih bodo ljudje izkoristili, je seveda njihova stvar. Vendar dajmo jim možnosti. V tem smislu bi narodno vodstvo lahko postalo uspešen menedžer teh narodnoohranitvenih dejavnosti. Slovenska vlada kaže na tem področju slabe lastnosti. Naša prihodnost pa je skoraj usodno odvisna od tega, kako se bomo znali ločistično povezati in pri narodnih interesih upoštevati in vpreči vse dejavnike v skupni voz.

Ves smisel širokega povezovanja narodovih moči je v tem, da dosežemo nove kakovosti lastnega življenja. Za to je treba seveda marsikaj storiti. Niso pa vse zadeve, vsi postopki, vsi načrti tako neznansko na-

Predavalnica na Sv. Višarjah

porni in dragi. Treba jih je skupno določiti in potem prepustiti različnim iniciativam in teh, mislim, je veliko. Čedalje več pobud bo potrebnih za to, da se bomo lahko uspešno zoperstavljali nekim tendencam, ki v evropskem prostoru obstajajo, ki pa niso za vse dobre in so morda nevarne predvsem številčno majhnim narodom in manjšinam.

Narod, tudi tak kot je naš, bo živel iz svojih moči. Tudi slaba politika ne more uničiti teh življenjskih sil naroda, vendar pa je dobra politika toliko večji blagoslov vsemu, kar omogoča vzpon k novim kakovostim življenja. Dobra politika daje odprt prostor delovanju široki paleti pobud, ki jih zmorejo ljudje sami, in to tudi finančno podpira. Je to motor za uspešnost slovenstva v domovini in v svetu?

Tako je. Mislim, da je tu ključno izhodišče samozavesti. V tem je neka pomembna kakovost, je vrednota, ki jo moramo prvenstveno ohranjati in razvijati. Na različnih področjih na različne načine. In prepustiti prostost celi vrsti iniciativ, ne pa seveda kreirati nekih nazornih omejitev in struktur, kjer naj bi zadeva funkcionirala, kakor si jo predstavlja vlada. Moram pa poudariti še nekaj, da dostikrat izseljenci in zamejci pogrešajo tisto, čemur rečemo oseben človeški stik. V tem smislu pa spoznavam, da močno manjka domovinska vzgoja, ker je te zavesti premalo. Tudi sam kot univerzitetni profesor skušam študente opozoriti na izseljensko razsežnost slovenstva. Medtem pa osnovne in srednje šole odločno premalo storijo za to. Slej ko prej nam bo Evropa poskušala napraviti privlačna neka 'skupna jedra'. To je lahko velika in zahrbtna past, če se bomo pustili ujeti vanjo. Vprašanje je, ali bomo danes, se pravi vnaprej nekaj ukrenili, ali pa bomo potem panično ugotavljali, kam pes taco moli, in odreagirali spet panično in začeli zganjati neko nacionalno demagogijo. Druga nevarnost opuščanja narodne vzgoje pa je seveda prepuščen in odprt prostor za ekstremistične pojave tako v političnem kot javnomnenjskem smislu. To je pa zelo slaba opcija in tega se marsikje zelo dobro zavedajo in tudi primerno ukrepajo. Pri nas občutno premalo.

Vi ste profesionalno tudi demograf. Večina narodov Evrope se ukvarja s problemom upadanja prebivalstva. Slovenija je glede rodnosti na repu evropskih primerjav.

No, tu se dogaja nekaj zanimivega, če gledamo na to vprašanje z vidika primerjave med evropskimi narodi. Zadnje čase prikazujejo najmanjši količnik rodnosti

države južnega, to se pravi katoliškega območja Evrope. Nekaj desetletij nazaj so prav te države izkazovale prav nasprotno sliko, imele so najvišjo rodnost. Italija, Španija, Portugalska imajo danes izrazito negativen trend. Po drugi strani pa je Francija primer tistega dela evropske demografske slike, ki se popravlja, seveda s pametno zastavljeno družinsko politiko. Skandinavske države so imele nekoliko manj razbodbano in opazno preoblikovanje te politike, pa prav tako kažejo podatki na pozitivne učinke daljnoročnega načrtovanja rasti prebivalstva. Dobre podatke ima seveda tudi Irska. To vprašanje je kompleksno in ga je treba prav tako zajeti v skupek dobrih, družini prijaznih ukrepov od davčnih olajšav, podpor in ustvarjanja splošnega vzdušja ter javnem ovrednotenju družine in družinskega življenja. Gre za zaupanje ljudi v varno prihodnost, za javni zagovor vrednostnega sistema in jasne zakonske opredelitve o partnerskih odnosih. Južноеvropski lok, kateremu lahko mirno prištejemo tudi Slovenijo, tepe dokaj močan patriarhalni odnos v družini in med partnerjema. Dokler tukaj ne bo dosežen kakšen resnejši napredek, je vprašljiva učinkovitost vseh drugih ugodnih ukrepov. V Sloveniji imamo enega najdaljših porodniških dopustov, kar je pridobitev socialistične dobe, vendar po drugi strani na mlade mamice preži cela vrsta zaposlitvenih trikov v ozadju družbe. Nimajo zagotovljene zaposlitve, večje družine težko dobijo primerno stanovanje, itn. Cela vrsta teh problemov bi se seveda lahko ublažila s primernimi ukrepi na področju

Predavatelj na Sv. Višarjah

stanovanjske politike, varnosti, odnosov in spoštovanja starševstva. Na teh področjih bi se dalo veliko narediti tudi v razmeroma kratkem času. Imamo že družine, ki so velike, so starši, ki želijo imeti otroke. Upoštevati pa je treba tudi to, da je doba izobraževanja vse daljša, da raste število samskih ljudi. Mnogi začnejo svojo starševsko kariero pozno in s tem je zamujen čas za večje število otrok.

Kaj menite o neuspešnem poskusu vračanja slovenskih družin iz Argentine, kot je bila situacija naših ljudi ob izbruhu ekonomske krize te dežele? Te družine so povečini zelo številne.

Menim, da je prišla tudi v tem primeru do izraza tista slovenska neambicioznost, ki se je izražala v bojaznih, kaj pa bomo sedaj s temi ljudmi, kam jih bomo pa dali, in podobne puhlice. Pri tem pa seveda ne gre le za otroke, ampak za vrsto prav tako pomembnih stvari, ki jih ti ljudje lahko prinesejo v slovenski prostor. To so raznovrstna znanja in visokokvalificirane sposobnosti in dejavnosti, ki jih posedujejo in za katere Slovenija ni dala niti stotina. Gre za razgledanost v demokratičnih strukturah in izkušnje samoiniciativnih dejavnosti ter čuta za narod. To so špansko govoreči ljudje in takih v slovenskem prostoru nikakor ni preveč. Vsi iz Argentine pa se seveda tako in tako ne bi selili domov. Glede na izobraženost in vse ostale stvari, ki bi jih prinesli med nas ti ljudje, se ni treba bati, da ne bi našli dela. In nikomur ga ne bi odvzeli, nasprotno, celo ustvarili bi nove priložnosti za delovna mesta. In smo spet tam. Mečkanje z nejasnimi in neodločnimi koraki ne prinese nobenih resnih premikov v demografskem načrtovanju Slovenije. Nič ne zraste samo od sebe, je že treba narediti nekatere odločitve in zravhati pota k zaželenemu cilju. Države, ki so se tega zelo jasno ovedle, so to naredile tudi v primeru argentinske krize. Irska npr. ima svoje ljudi po vsem svetu, razpoznava pa tudi svoje cilje in jih načrtno zasleduje.

O Slovencih v Argentini pa še naslednje. Del te skupnosti nam je bil dobesedno ponujen. Naša država tega ni izkoristila. Na žalost, lahko rečemo, ni razpoznala ne demografskega ne delovnega, se pravi ekonomskega potenciala, ki se je ponujal. To je treba posebej poudariti. Pri tem pa ne gre oči obračati le proti Argentini. Kaj pa vsi tisti potenciali, ki so nosilci velikega slovenskega kapitala na tujem in jim ni bila ponujena možnost za vstop v slovenski ekonomski prostor. Kaj pa vse tisto znanje in sposobnosti ljudi druge, tretje, četrte generacije iz različnih skupnosti v

Evropi in svetu, ki so nosilci mnogovrstnih ekonomskih in drugih premikov. Najbrž bi se v primeru nekoliko bolj odprtega prostora slovenske države do 'našega' kapitala na tujem naselil v Sloveniji kakšen Amerikanec, ki se ne bi nikoli naučil slovenščine. Bi pa prišel z nekoliko drugačnimi predpostavkami kot nekdo drug, ki mu ni nič za deželo in njene prelesti, ampak išče le profit. Rojak, naše gore list, ki ne bo v končni fazi selil svoje firme drugam, brž ko bo preračunal, da mu naložba drugje prinese nekaj večji dobiček. Slovenija ni razpoznala kapitala čustvene navezanosti nase v krogih slovenskega izseljenstva niti tam, kjer bi ji to očitno prinašalo široko paleto dobrih sprememb ne le v gospodarstvu, ampak tudi pri uveljavljanju demokratičnih struktur in prednosti zdrave konkurence. Mnogi po denarju ali znanju premožni Slovenci po svetu gledajo na Slovenijo kot svoj simbolni prostor, ki lahko postane tudi njihov dejanski gospodarski in funkcionalni prostor. Kultura je tudi ekonomija.

Torej je ekonomija nekaj več kot samo dobiček.

Natanko tako. In tega se premalo zavedamo, seveda pa do tega ne pride človek le z računalom v roki. Za te stvari je potrebna neka široka izobraženost in razgledanost na področju vrednot. Dejansko je kakovost življenja v nekem sozvočju mnogih dejavnikov, ki zajemajo človeka v celoti in ne le v enem delu. Samo povezovanje teh silnic daje zelo dober rezultat. Tako fizično kot materialno in duhovno v sozvočju daje izkustvo izpolnjenega življenja. To se bo vse bolj odražalo tudi v načrtovanju nacionalnih ekonomij. Pri Američanih se že kaže trend, da ni najbolje kar naprej seliti industrije na področja, kjer je delo cenejše. Pokaže se, da je daljnoročno morda celo ugodnejše nekaj več investirati na kraju že ustaljene industrijske dejavnosti in se vključiti v socialne in kulturne pore ljudi, ki so delavci v podjetju.

In še kakšna spodbudna misel za slovenskega izseljenca v Evropi in ostalem svetu, saj nas berejo ljudje na vseh celinah.

Najprej bi rekel: Veselite se življenja in ne bojte se slovenstva, tudi ga odkrito pokažite v svojem okolju. Po tem, kar spoštujete, vas bodo spoštovali. Predvsem pa vedno dobrodošli v Sloveniji.

Hvala lepa za pogovor v imenu vseh naših bralcev.

Pogovarjal se je Janez Pucelj

Sooblikovali smo katoliški shod v Ulmu

Ulm, to lepo obdonavsko mesto je bilo od 16. do 20. junija prizorišče množičnega shoda nemških katoličanov. V njem je potekal 95. katoliški shod, ki ima že častitljivo 150-letno tradicijo.

Ulmski zvonik in reka Donava sta postala močan simbol katoliškega shoda, ki se ga je udeležilo 25.000 rednih obiskovalcev, vsak dan pa se jim je pridružilo še od deset do petnajst tisoč dnevnih obiskovalcev. V soboto zvečer je bilo na različnih trgih, na sejmišču in ob Donavi, kjer so praznik pripravili različni narodi, ki živijo v Ulmu in okolici, kar 50.000 ljudi. Svoj nastop so imeli tudi Slovenci. Na Weinhofu (vinskem dvorišču) blizu katedrale je pevski zbor iz Ulma, ki ga vodi župnik Roman Kutin, zapel nekaj zborovskih pesmi in nekaj narodnih pesmi ob spremljavi harmonike. Otroke in prisotne je nato razveseljeval slovenski čarovnik Josef Erjavec, rojak iz Ravensburga. Slovenska stojnica je ponujala slovenska vina in druge slovenske dobrate. Razpoloženje je bilo tako praznično, da je slovenska pesem zvenela vse do ene ure ponoči. Redarjev in policistov, ki so se od časa do časa mirno sprehodili mimo, to ni motilo.

Na petdnevem shodu je bilo 800 prireditev, od molitvenih, bogoslužnih, glasbenih, kulturnih do filmskih. Na programu so bila tudi številna in odmevna predavanja teologov, pedagogov, literatov, znanstvenikov in tudi politikov. Katoliški shod je potekal pod geslom: Živeti iz božje moči.

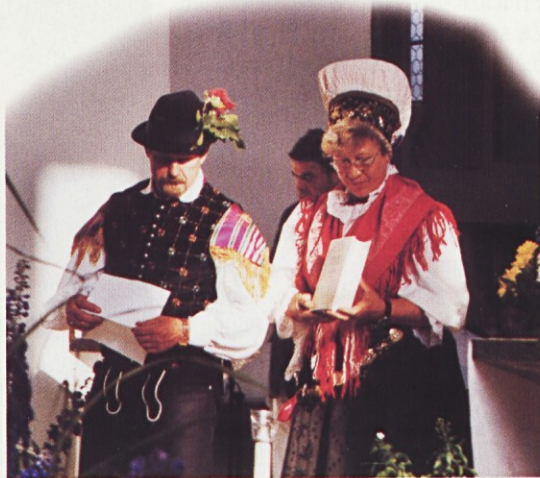
Če potegnemo rdečo nit čez celotno dogajanje, lahko rečemo, da je bila vodilna misel zborovanja naslednja: tako kot Donava povezuje številne zahodne in vzhodne evropske narode, naj Cerkev povezuje ljudi različnih veroizpovedi, najprej znotraj krščanstva, katoličane, evangeličane, pravoslavne, nato pa tudi zunaj, se pravi Jude, muslimane in kristjane. Močan ekumenski značaj je začutili domala na vseh večjih prireditvah.

Ta poudarek je nakazal tudi papež Janez Pavel II., ki je v pozdravnem pismu, ob odprtju shoda ga je prebral

papeški nuncij v Nemčiji nadškof Erwin Josef Ender, zaželel, naj bi shod čim bolj povezoval ljudi različnih veroizpovedi, narodov in kultur in naj bi prispeval k okrepitvi krščanskih vrednot v novi Evropi. Papežev »minister za ekumenizem«, kot so imenovali v Nemčiji priljubljenega kardinala Walterja Kasperja, voditelja papeškega sveta za ekumenizem, je v odmevnem predavanju poudaril, da Evropa duhovno ne bo preživela brez vitalnega doprinosa iz zakladnice vzhodnih, pravoslavnih Cerkva.

Prvič je bila na takem srečanju tudi maša narodov, ki jo je vodil najvišji predstavnik nemške Cerkve, kardinal Lehmann, ki je s prižnice rohnol: v Cerkvi ni tujcev! V Cerkvi ne sme biti tujcev! Pri tem bogoslužju so dejavno sodelovali tudi Slovenci: Vinko Majcen in Marija Pepelnik sta prinesla darove v narodnih nošah, s slovensko prošnjo in z Marijino pesmijo Marija skoz' življenje, ki sta jo pela združena zhora iz Ulma in Augsburga pod taktirko župnika Romana Kutina. Pri pripravi spremne brošure s pesmimi in molitvami in izvedbi programa je bil več mesecev dejavno vključen prav Slovenec dr. Marko Dvořak. Pri maši, ki se je je udeležilo nad 2000 vernikov, so sodelovali tudi ukrajinski, portugalski, španski, italijanski, madžarski, eritrejski, vietnamski in hrvaški verniki. Kardinal Lehmann je naslednji dan na novinarski konferenci dejal: »Presenetila me je maša narodov, kjer so molitve, pesmi in prošnje za sožitje med narodi, ki smo jih slišali v devetih jezikih, imele nenavadno moč; vsi smo lahko začutili duhovni naboj nove, razširjene in združene Evrope.«

Zvone Štrubelj

† Karel Ciril Kozina

28. maja je na univerzitetni kliniki St. Luc v Bruslju umrl duhovnik vzhodnega obreda Karel Ciril Kozina. Dva tedna po možganski krvavitvi, ki ga je ohromila, se je ustavilo tudi srce blagega duhovnika, ki je vse svoje življenje in delo posvetil kristjanom vzhodnega obreda in delu za edinost Cerkve.

Rojen je bil 3. avgusta 1925 kot predzadnji med sedmimi otroki v družini Jožeta Kozine in Marije Lesar na Bregu pri Ribnici na Dolenjskem. Starša sta otrokom izročila vrednote krščanske vere z besedo in zglednim življenjem. Prve šole je obiskoval v Ribnici in nato odšel v srednjo šolo v Ljubljano. Stanovanje je dobil v frančiškanskem konviktu. Ko je za njim prišel še brat Matija, ju je oče vpisal v Škofove zavode. Že po dveh letih pa je le-te zasedla nemška vojska in preselili so se v Ljubljano v Baragovo semenišče.

G. Karel je bil ob koncu vojne na Primorskem in se je z mnogimi domačini peš podal v Italijo, da bi prišli pod varstvo zaveznikov. Tam je zvedel, da so Angleži poslali domobrance in begunce nazaj v Jugoslavijo in da so jih partizani pokončali. Nezaupanje do zaveznikov je bilo veliko. V taborišču ga je nekdaš prefekt v Škofovih zavodih nagovoril, naj si izbere duhovni poklic. Po premisleku se je odločil in odšel v Brixen, kjer so bili slovenski bogoslovci. Pridružil se je enajstim prvoletnikom. Že sredi prvega letnika pa se je odločil vstopiti v ruski papeški zavod, ki je pripravljal misijonarje za te ekumenske naloge.

Tako je začeti študij nadaljeval v Rimu na Gregoriani in na Vzhodnem inštitutu in ga uspešno dokončal. Po študijih je bil najprej eno leto prefekt v zavodu za ruske dečke v Meudonu blizu Versaillesa v Franciji. Potem je deloval med ruskimi begunci v Lyonu in bil tri leta kaplan v Bazovici na Primorskem. 31. maja 1963 pa je prišel v Bruselj. Tu ga je prevzelo

pastoralno delo v katoliškem misijonu za Ruse in v Vzhodnokrščanskem središču (Foyer oriental chrétien), kjer so z msgr. Antonom Ilcem pripravljali in izdajali knjige duhovne vsebine za Rusijo. Duša te dejavnosti je bila Ukrajinka Irina Posnova, silno izobražena in iniciativna žena, ki je pri papežu in kongregaciji za vzhodne Cerkve pridobila blagoslov za veliki projekt duhovne pomoči za preizkušeno vzhodno Cerkve.

G. Karel je bil do zadnjega vlakna svojih moči predan delu in nalogam v korist vzhodnih kristjanov in edinstvi Cerkve. Globoka duhovnost je bila ozadje in temelj dnevnih naporov. V tej hiši niso nikoli vedeli, kaj je osemurni delavnik. Ves svetel dan je bil delaven in dodajali so večerne ure in če je bilo treba noči.

Po smrti ge. Irene in msgr. Ilca je vse vodil g. Kozina sam s pomočjo nekaterih laikov. Zaradi sprememb, ki so nastale v zadnjem desetletju prejšnjega stoletja, pa je to delovanje izgubilo svoj pomen. Treba je bilo pomagati, da bi se tovrstne dejavnosti nastanile v Rusiji in vseh ostalih deželah pravoslavja. Tako je Kongregacija za vzhodne Cerkve potem, ko je g. Kozina odšel v zasluženi pokoj, zaprla vzhodno središče in tudi misijo za Ruse. G. Karel pa je praktično do poslednjega dneva razpošiljal knjige, ki so še ostale.

Slovenska Cerkvev je g. Karlu hvaležna še za eno izjemno dobroto, v kateri je izpričal vse svoje domoljubje, predvsem ljubezen do domače Cerkve. Odločilno je pripomogel, da je v prostorih nekdanjega Vzhodnokrščanskega središča nastalo novo duhovno središče – Slovenski pastoralni center, ki bo poslej središče za duhovno dobrobit Slovencev, ki se bodo v

prihodnje z najrazličnejšimi nalogaми in poslanstvi srečevali v glavnem mestu Evrope. To dejstvo nam pokaže, kako širokosrčen in v prihodnost usmerjen je bil mož, ki ga komaj pozna njegova najožja ribniška dolina in slovenska javnost.

Tudi v izseljenstvu imamo velike ljudi, ki so opravili svoje človeško poslanstvo dosledno in s krščansko zavzetostjo in poštenostjo. Tako so koristili mnogim in pri tem niso pozabili na svojo domovino ter so ji izkazali svojo ljubezen in dobroto.

Janez Pucelj

Slovo od sestre Mateje Rezar

Sestra Mateja Rezar, članica redovne skupnosti Marijinih sester, je v Stuttgartu preživela polnih dvajset let. Do dveh let nazaj je bila dejavna pri nemški Karitas kot bolniška sestra ter oskrbnica starejših in bolnih. Ves ta čas je bila tudi aktivno vključena v otroško in mladinsko pastoralo slovenske župnije v Stuttgartu.

Pred dvema letoma so Marijine sestre zaprle postojanko v Stuttgartu. Slovenska župnija pa je želela še vsaj za dve leti obdržati sestro Matejo v župnijskem pastoralnem delu. Hvaležni smo odgovornim redovne skupnosti Marijinih sester iz Slovenije, da so nam to omogočili.

V teh zadnjih dveh letih se je lahko sestra Mateja v celoti posvetila otrokom, mladim družinam, mladini in tudi ostarelim vernikom. Kako zelo so vsi cenili njeno delo, se je pokazalo ob slovesu, ki smo ga obhajali v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu v nedeljo, 18. julija, popoldne. Slovesno mašo je vodil delegat slovenske škofovske konference za pastoralo izseljencev v Evropi msgr. Janez Pucelj. V nagovoru je poudaril pomen molitve in dela za nove duhovne poklice. Prav to je bil vsebinski poudarek nedeljskega srečanja.

Dogodek slovesa je bil povezan s prejšnjim, sobotnim dnem. V Magstatu pri Sindelfingnu smo z društvom Slovenski muzikantje iz Sindelfingna priredili celodnevni piknik za otroke župnijskega vrta in sobotne

Starši in otroci so se po zaključnem pikniku pripravili na mašo s pesmijo.

šole ter njihove starše. Dan je bil blagoslovljen z lepim vremenom in s posebnim obiskom iz Slovenije: prišli so nečakinje in nečaki sestre Mateje, otroci njenega mlajšega brata, štirje fantje in dve dekleti. Z njimi je bil tudi Matejin starejši brat, ki je v jezuitskem redu. Eden od fantov je bogoslovec v Mariboru. Njihova navzočnost je že bila prošnja za nove duhovne poklice oziroma za take družine, ki imajo še pogum odgovoriti Kristusovemu klicu: Pridi in hodi za menoj! Vodili so igre na prostem, vodili petje pri maši v naravi in na večer so potegnili na harmoniko in kot pravi slovenski narodno zabavni ansambel razveseljevali navzoče. Prav celodnevni piknik nas je lepo uglasil na nedeljsko praznovanje, ki se ga je udeležilo veliko ljudi.

Sestra Mateja je bila kar v zadregi, kam in kako z vsemi darili, ki so ji jih nanesli ob koncu slovesnosti: otroci, njihovi starši, predstavniki posameznih skupnosti iz Stuttgarta, Böblingena, Heilbronna, Oberstenfelda, Schorndorfa. Bolj kot darila pa sta govorila duša in srce vseh navzočih. O pomenu njenega dela so spregovorili podpredsednik ŽPS Štefan Fabčič, ki je poudaril tudi, da praznina, ki je ostala za njo, kliče k še večjemu skupnemu delu in skupni odgovornosti za župnijo, pridigar, msgr. Janez Pucelj in končno tudi župnik, ki je naglasil pomen harmoničnega in usklajenega timskega dela, v čemer se je sestra Mateja še posebej izkazala. Pri maši so z mladinskimi pesmimi sodelovali gostje, pevke in pevci družine Rezar. Tudi v dvorani, kjer smo slavje nadaljevali, je bilo prijetno, sproščeno in veselo.

Sestri Mateji, ki odhaja na novo delovno mesto v skupnost Marijinih sester v Maribor, se iskreno zahvaljujemo za vse, kar je naredila, predvsem pa za njeno pričevanje zglednega in veselega krščanskega življenja. Želimo ji še veliko zdravja in božjega blagoslova. Želimo si, da bi nas še kdaj obiskala.

Maša za duhovne poklice ob slovesu od s. Mateje iz slovenske skupnosti v Stuttgartu

Odnosi med sosedi

K zadovoljnemu življenju na deželi mnogo prispevajo dobri odnosi s sosedi. To izraža tudi pregovor »sosed je prva 'žlahta' (sorodnik)«. S tem ni mišljeno krvno sorodstvo, ampak to, da je sosed vedno pri roki za vsakršno pomoč, sorodniki pa so navadno bolj daleč. Zato se spodobi do sosedov gojiti večje spoštovanje kot do sorodnikov.

Med dopustom me je pot zanesla v tolminske hribe, kamor nad prepadi vodi ozka cesta. Tam pod vrhom visokih planin leži lepa vasica Čadrg. Posebnost te vasi je, da lepe, nove hiše nimajo pri vratih zvoncev. Tudi ključev ni v vratih. Sosedje si med seboj zaupajo in vsakdo si upa vstopiti v vsako hišo, zlohotni tuji pa v tako težko dostopno vas ne zaidejo. Namesto pritiskanja na hišni zvonec se enostavno zakliče »oj, oj«, če pa ni nikogar v bližini, se pač odide. Ljudje so srečni in zadovoljni; zgodilo se je celo, da je mlad fant, ki je odraščal v mestu, prosil starše, da se iz mesta preselijo na očetov dom, kjer se ni treba bati neznanih, hudoželjnih ljudi. Ljudje v Čadrgu si niso nevoščljivi nasprotniki, ampak prijazni sosedje, ki si med seboj pomagajo in tudi marsikaj bratsko delijo.

Še pred nekaj desetletji je bilo v marsikateri slovenski vasi podobno. V vsako hišo si lahko prišel brez zvonca. Odprl si vrata in zaklical: »Je kdo doma?« Če je bil kdo doma, se je oglasil, da se je vedelo, kje ga najti, in že si smel vstopiti v hišo. V večini vasi so sicer vrata zaklepali, če nikogar ni bilo v bližini, toda ne zaradi sosedov, ampak zaradi tujih ljudi. Vedno pa so sosedje vedeli, kje imajo sosedovi skrit ključ in nikoli ni nič zmanjkalo.

Druga stvar, znak dobrega sosedstva, je bilo posojanje manjših stvari. Če je nepričakovano zmanjkalo kakšne stvari za v kuhinjo in ni bilo mogoče takoj iti v trgovino, si šel k sosеду. Najpogosteje so si izposojali sol ali sladkor. Iskat si šel navadno z manjšo skodelico, pri vračilu pa si poskrbel, da je bila skodelica zvrhano polna, čeprav so sosedovi vedno rekli, da ni treba vrniti.

Posebno pomembno vlogo so imeli sosedje ob hudi nesreči ali smrti, ki je doletela sosedove. Takrat ni nihče gledal na porabljen čas, pomoč je bila na prvem mestu. Ob smrti so sosedje pripravili mrtvaški oder ter čuli ob mrliču, po pogrebu pa so hišo pospravili in počistili. Tako so bili sosedje prizadetim v veliko pomoč, njihova bližina pa je bila tudi v veliko tolažbo. Vse kaj drugega je, ko čutiš bližino nesebičnega sosedu, kot pa če si sam in moraš v žalosti iskati pomoč pri tujem pomočniku v žalosti, kot se je zdaj začelo uveljavljati v mestih.

Nekoč so bila vrata zares odprta. Danes pa so velikokrat vsaj priprta, če že ne zaprta.

Seveda ni vedno vse tako lepo in romantično. Včasih pride tudi do medsosedskih sporov. Največkrat je kriva sebičnost enega, ki v svojem pohlepu pozabi na koristi dobrih odnosov med sosedi. Če je trma prevelika, se prepri tako stopnjujejo, da nazadnje ne govorijo več med seboj. Iz majhne napake enega ali celo brez človeške krivde, samo zaradi živali, ki ne pozna, kje je meja med sosedi, lahko pride do velikega sovraštva, ki lahko traja dolga leta. Včasih je sprte sosedu uspel spet približati župnijski misijon, ko so misijonarji vabili k spravi. Včasih pa tudi to ni pomagalo in je sovraštvo trajalo do smrti. Ko pa je eden od sprtih sosedov umrl, je vendarle zmagal krščanski duh. Pokojnega, tudi če je prej vladalo sovraštvo, so šli vedno kropiti in na pogreb. Ob pogrebem sprevodu je na koncu vasi vodja pozval vse navzoče, naj pokojnemu odpustijo, z molitvijo pa so pomagali tudi pokojnemu, da se lažje osvobodi tega, kar ga je v življenju vleklo k sprtosti s sosedi.

Janez Modic

Frika, tolminska pastirska jed

Olupimo krompir in ga narežemo na drobne, podolgovate rezine. Narežemo slanino in jo scvrmo, nato pa v njej pečemo krompir. Ko je pečen, dodamo sir in pečemo še toliko časa, da se sir vsaj delno stopi. Skuhamo še gosto polento in jo zabelimo z ostankom maščobe, v kateri se je pekel krompir ali pa jo damo v posodo poleg krompirja. Čeprav se zdi, da krompir in polenta ne spadata skupaj, sta vendar kar dobra jed.

Vznemirljiva jesen

Nismo še povsem predelali vseh doživetij in vtisov s počitnic, ko se kolo časa že obrača v jesen. Čeprav smo v večini meščani in ne opravljamo poljskih del, pa je jesen vznemirljiva za vsakogar. Narava daje namreč sadove, ki so zreli vse leto, in se pripravlja na počitek.

V Sloveniji bo jesen še posebej vznemirljiva, a ne toliko v naravi, kolikor v družbi. Kar nekaj zadev bo dozorelo in mnogi že nestrpno pričakujejo sadove. Nekateri v upanju in veselju, drugi bolj črnogledno in s strahom.

Jasno, pred vrati so državnozborske volitve. Zaradi njih je že nekaj časa močno živo v političnem zakulisju, še zlasti, kar so evropske volitve pokazale, da so državljani izgubili zaupanje v »levico«, ki vlada v preverjeni komunistični maniri zadnjih dvanajst let. Silne goljufije in kraja družbenih podjetij, korupcija in zaničljiv odnos oblastnikov do državljanov, navidezna demokracija in napol pravna država ... vsega je preveč, da bi lahko oblasti to še prikrivale, mediji pa zamolčevali in opravičevali.

Kar je Kučan v »pokoju« in dr. Drnovšek na odmaknjenem predsedniškem položaju, sta disciplina in poslušnost v »levih« vrstah popustili in začeli so se frakcijski boji med glavarji posameznih skupin in skupinic. V neusmiljenem boju za oblast kopljejo razpuščeni levičarji drug drugemu jamo in se okoriščajo, preden se njihova ladja dokončno potopi. Zato ne preseneča, da se je dr. Drnovšek, ki poskuša - za razliko od Kučana - biti predsednik vseh Slovencev, precej odmaknil od »levice«, Kučan pa je zbral krizni štab za ohranitev leve oblasti v Forumu 21. V splošnem razsulu poskuša predsednik vlade mag. Rop vzpostaviti svojo povsem omajano avtoriteto z radikalnimi posegi. Tako je iz koalicije nagnal Ljudsko stranko, ker ni podprla počez podeljevanja pravic ljudem, ki so zavrnilo slovensko državljanstvo. Na hitro se je tudi poslovil od zunanjega ministra dr. Rupla, ki se ni strinjal s protiameriško in protievropsko usmeritvijo Ropovih liberalcev.

Po teh paničnih ukrepih je Slovenija spet jasno razdeljena na nekdanje pristaše in zagovornike komunizma na eni strani in na nekdanje borce za samostojnost, demokracijo in pravno državo na drugi strani. Kakor da se po letih levičarske vladavine ponavlja zgodovina konec 80-tih s

Kučanom na čelu levičarjev in Janšo na čelu demokratov. Na srečo je vendarle prišlo do bistvenih sprememb, ko zasuk nazaj ni več mogoč, pa naj Kučan in njegovi še tako napenjajo mišice in utemeljujejo svojo izključno pravico do oblasti na pridobitvah revolucije in partizanstvu. To danes šteje le še pri ljudeh, ki živijo v preteklosti in so si ustvarili »ugled« ter nagrabili premoženje z zločini, ki jih je partija razglasila za junaštvo, danes, po genocidu v Srebrenici, pa je večini jasno, da sodijo partijski heroji prej na haško sodišče kakor pa na listo najbolje plačanih upokojencev. Ljudje se namreč vedno bolj zavedajo, da je oblast zaradi njih in jim je odgovorna, ne pa nekaj, kar je samo sebi namen, kot je to bilo za časa Tita, Kardelja, Mačka in Kučana.

Kljub vsemu pa je tudi v družbi podobno kot v naravi. Letina dobro kaže, a dokler ni pod streho, živi kmet v upanju, da se bo vse dobro izteklo, hkrati pa se zaveda, da lahko toča, slana, bolezen ... vse pobere dan pred pospravljanjem. Demokratične sile so se zato organizirale v Zbor za republiko. V njem so poleg pomladnikov, ki so ves čas vztrajali na demokratični in evropski poti, tudi prebežniki iz Kučanovega tabora, kot npr. dr. Tine Hribar, do nedavna Kučanova »tête pensante« (mislec). To meče senco na Zbor za republiko, saj sta prav Tine Hribar in njegova žena zamenjala že nič koliko srajc. Tega se zaveda tudi demokratična opozicija, ki se zato ne zanaša le na ta Zbor, ampak je vložila interpelacijo proti vladi. Tako bo lahko v državnem zboru, ki je za to najbolj ustrezno mesto, pokazala, kakšen je razkorak med obljubami in rezultati, med besedami in dejanji vladajoče »levice«. Še en način torej, da se državljani dobro seznanijo z resničnim stanjem v državi. Po politično nemirnem letu nas čaka torej še zelo vznemirljiva politična jesen.

Drago K. Ocvirk

11. TABOR SLOVENCEV PO SVETU

V Zavodu svetega Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano je v soboto, 3. julija, potekal 11. tabor Slovencev po svetu, ki ga pripravlja izseljensko društvo Slovenija v svetu. Sveto mašo je ob somaševanju drugih duhovnikov daroval ravnatelj Rafaelove družbe msgr. Janez Rihar.

Program v dvorani se je začel s slovensko himno in himno Slovencev po svetu. Predsednik Slovenije v svetu Boštjan Kocmur je v pozdravnem nagovoru izrazil veselje nad vstopom Slovenije v Evropsko zvezo in poudaril, da bomo morali za svoj obstoj in prepoznavnost poskrbeti sami. Državna sekretarka in direktorica urada za Slovence po svetu Jadranka Šturm Kocjan je sicer predstavila dejavnosti urada, med drugim poučevanje slovenščine prek interneta, hkrati pa se Sloveniji v svetu zahvalila za dejavnosti ob priseljevanju oz. vračanju Slovencev v Slovenijo, saj, kot je dejala, vladi oz. uradu še ni uspelo vzpostaviti oddelka za priseljevanje.

Na taboru so raziskovalci z inštituta za slovensko izseljenstvo dr. Marina Lukšič Hacin, mag. Jernej Mlekuž in mag. Kristina Toplak predstavljali rezultate raziskave, v kateri so ugotavljali težave, s katerimi so se srečevali povratniki. Ti so pomoč našli predvsem pri duhovnikih, Sloveniji v svetu in Rafaelovi družbi ter pri Karitas. Ti so jim tudi finančno pomagali. Priseljenci so menili, da jim nihče s strani države ni pomagal, ker jim nihče ni dolžan, veliko pa jih meni, da bi jim morala država pomagati finančno, organizacijsko, informacijsko in drugače. Predvsem s stanovanji in pri pridobivanju državljanstva in dokumentov. Menili so celo, da so državni uradniki načrtno oteževali različne postopke, ki so bili za priselitev potrebni; tako recimo za pridobitev državljanstva, za priznanje izobrazbe, za pridobitev stanovanja in zaposlitve. Nekateri povratniki se počutijo celo ogroženi in diskriminirani.

Vrh tabora pa je bilo razmišljanje, ki ga je pripravil znani pariški Slovenec dr. Evgen Bavčar. Pravi, da o prihodnosti slovenstva ne moremo razmišljati, če ne sprejmemo preteklosti z vsemi njenimi tragičnimi podobami. Država po njegovem ni garant naše samozvesti, saj ne spoštuje dela delovnih rok. Za ogrožen narod ni počitka, pravi Bavčar. Po njegovem bi država, zdaj ko smo v Evropi, morala bolj skrbeti za kulturo in jezik.

Poslanec SDS Franc Pukšič je v parlamentu skupaj z nekaterimi zdomci predstavil zgodbe Slovencev, ki so odšli v Nemčijo in se vrnili domov, da bi lahko nadaljevali svoje življenje. Ti zdomci so na podlagi sporazuma med Slovenijo in Nemčijo najeli pri SIB banki t. i. eksistenčne kredite, da bi si v Sloveniji ustvarili osnovne pogoje za življenje, vendar pa jim namesto denarja že vročajo izvršbe. Zdomci - bilo naj bi jih 179 - so prepričani, da so posojila že zdavnaj vrnili, čeprav naj bi po nekaterih izračunih morali vrniti še velike vsote denarja. Do razlik v visokem znesku, ki ga morajo še plačati, naj bi prišlo zaradi stečaja banke in predvsem zaradi izjemno velikih obrestnih mer. Zgodila se jim je krivica, zato bodo pravico verjetno poiskali na Evropskem sodišču za človekove pravice v Strasbourgu.

V javnost je prišla novica, da je Višje sodišče v Ljubljani 29. aprila v kazenski zadevi zoper obsojenega škofa Gregorija Rožmana izdalo sklep, s katerim je bila dokončno zavržena zahteva za obnovo kazenskega postopka.

Kot je znano, je vojaško sodišče 30. avgusta 1946 obsodilo ljubljanskega škofa Rožmana na odvzem prostosti s prisilnim delom za 18 let, izgubo državljanskih pravic in zaplenbo celotnega premoženja. Obsodili pa so ga, ker je, kot se je glasila sodba "izvršil izdajstvo naroda in domovine; ker je skupaj z okupatorjem organiziral, odredil, izvrševal in nasnoval neštete vojne zločine: ubijanje in izročanje ranjencev okupatorju, umore in pokole, zapiranja, mučenja, odvajanja v koncentracijska taborišča in na prisilno delo v korist okupatorjev, prisilno mobilizacijo, požige, ropanja in uničevanja javne in privatne imovine in druge vojne zločine, vsled česar nosi odgovornost za smrt in trpljenje na desettisočev mož, žena in otrok." Metod Mikuš, ki je takrat zbiral obremenilno dokumentacijo, je menil, da je škof višek zločinov nad narodom zagrešil z besedami: "Do zadnjega bom trdil in učil, da je brezbožni komunizem največje zlo in najhujša nesreča za slovenski narod." Danes je jasno, da je šlo za montiran proces pred vojaškim sodiščem, čeprav je šlo za civilno osebo. V demokratični Sloveniji bi zato pričakovali obnovo procesa. Kot kaže, pa se pri nas sodstvo tudi danes v mnogem strinja s povojnim ravnanjem takratnih pravnih strokovnjakov. Samo tako lahko razumemo odločitev Višjega sodišča v Ljubljani, da obnovitev sodnega procesa v zadevi Rožman ni možna.

16. ROMANJE TREH SLOVENIJ NA SV. VIŠARJE

Na že tradicionalno prvo nedeljo v avgustu so na Sv. Višarje spet poromali naši rojaki iz treh Slovenij (zamejske, zdomske in matične). Tisti najbolj "zagreti" (skoraj 80 romarjev in slovenskih skavtov) so na vrh prišli po pešpoti, ostali pa smo se poslužili gondole, ki nam je ponujala prečudovit razgled na okoliške hribe, ki so se bohotili v prijetnem soncu.

Dr. Jernej Zupančič, docent z Oddelka za geografijo Filozofske fakultete v Ljubljani je zbrane nagovoril s predavanjem "Slovenska identiteta v evropski multikulturni družbi". Romarji so z zanimanjem prisluhnili njegovim mislim in mu na koncu postavili kar nekaj aktualnih vprašanj, s katerimi se srečujemo pri iskanju našega slovenskega položaja v novih razmerah, ki so nastale po včlanitvi Slovenije v evroatlantske povezave. Zagotovo je ostalo še veliko vprašanj, na katera pa bomo dobili odgovor na prihodnjem romanju treh Slovenij na prvo nedeljo v mesecu avgustu prihodnje leto. Ob dvanajstih je sledilo slovesno bogoslužje, ki ga je letos ob somaševanju izseljenskih duhovnikov in gostov vodil koprski škof Metod Pirih. Ta je v pridigi poudaril, kako pomembno je, da vsi Slovenci po vsem svetu v teh novih razmerah na novo umestimo svojo identiteto v vrednote, ki so krščanskega izvora in na katerih je nastala tudi evropska skupnost, pa čeprav nova evropska ustavna pogodba tega noče posebej omeniti. "Evrope si ni mogoče misliti brez krščanstva. Evropska duša je krščanstvo samo. Vse nas družijo: sožitje in sodelovanje, mir, pravičnost, soodgovornost, solidarnost, verska svoboda. Slovence doma, v zamejstvu in po

svetu družijo isti jezik in naša kultura. Z vstopom v evropsko skupnost so padle med nami meje in pregrade, Slovenci smo postali še bolj bratje in sestre med seboj, poklicani, da iz skupnih verskih in narodnih korenin raste zeleno, košato in cvetoče drevo, polno zlatih sadov.

"Namesto mejnika so naši očetje postavili na ta otok cerkev Mariji v čast. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne ločuje, marveč jih združuje."

(dr. Lambert Ehrlich o Sv. Višarjah leta 1933)

Ne delajmo si utvar, Evropa je pač taka, kot je. Vendar bi bili krivični, če ne bi priznali, da je Evropa tudi Marijina. Gotovo ni na nobeni drugi celini toliko krajev posvečenih Mariji kakor prav v Evropi. To svetišče na Sv. Višarjah je na meji treh dežel in vabi k sebi različne narode. V evropsko skupnost smo stopili pod zastavo, ki je polna Marijinih simbolov. Na modri podlagi je 12 zlatih zvezd, kakor jih navaja knjiga Razodetja za ženo, namreč za Marijo, ki ima okrog glave nakit iz 12 zvezd (prim. Raz 12,1). Prvič je bila evropska zastava izobešena na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja 8. decembra 1955 ... Naš pogled v prihodnost, v Evropo je poln vedrine, optimizma in krščanskega upanja zaradi stalne navzočnosti Gospoda Jezusa med nami in zaradi mogočne priprošnje Božje Matere Marije," je še povedal koprski škof. Po maši smo bili ob glavnem vhodu v višarsko svetišče še priče blagoslovu spominske plošče dr. Lambertu Ehrlichu.

Ljubo Bekš

Romarji treh Slovenij v Marijinem svetišču med sv. mašo

Zahodni del Slovenije in njene okoliške države je spet stresel močan potres. Središče je bilo približno štiri kilometre severno od Kobarida, blizu meje z Italijo. Njegova magnituda je bila 4,9 po Rihterjevi lestvici, učinek potresa v širšem nadžariščnem območju pa je bil šeste stopnje po evropski potresni lestvici. Potres je terjal eno smrtno žrtev, in sicer italijanskega planinca, 11 ljudi pa je bilo ranjenih. Čeprav potres ni bil tako močan kot tisti leta 1998, je vseeno poškodoval več kot sto objektov. Poškodovane so bile tudi stavbe, ki so bile na novo popravljene po prejšnjem potresu. Največ škode je v kraju Čezsoča in v Bovcu.

Predsednik republike Janez Drnovšek je za datum letošnjih volitev v državni zbor določil nedeljo, 3. oktobra. Volilna kampanja se bo tako uradno začela po poletnih počitnicah, 3. septembra oziroma 30 dni pred dnem glasovanja. Čas za vložitev kandidatnih list pa se bo iztekel 8. septembra.

Jesenske volitve bodo četrte parlamentarne volitve po osamosvojitvi Slovenije. Zadnje volitve, na katerih so državljanke in državljani izvolili 90-članski tretji parlamentarni sklic, so bile 15. oktobra 2000. Volilni prag za vstop v parlament je uspelo prestopiti osmim strankam, ustanovna seja sedanjega sklica parlamenta pa je bila 27. oktobra 2000.

Republiška volilna komisija je predstavila končne uradne rezultate volitev v Evropski parlament, ki so potekale 13. junija. Od skupno 1.628.918 volilnih upravičencev jih je glasovalo 461.879 oziroma 28,35 odstotka. Največ, 23,57 odstotka ali 102.753 glasov, je dobila NSi, sledi ji skupna lista LDS in DeSUS z 21,91 odstotka ali 95.489 glasovi, na tretjem mestu pa je

lista SDS s 17,65 odstotka ali 76.945 glasovi. Sedež v Evropskem parlamentu pa si je poleg naštetih pridobila še ZLSD, za katero je volilo 14,15 odstotka oziroma 61.672 volivk in volivcev. Na diplomatsko konzularnih predstavništvih Slovenije in po pošti iz tujine je glasovalo 1609 volivcev, od tega je največ glasov - 757 ali slaba polovica - šlo NSi, sledi SDS z 232 glasovi, LDS in DeSUS z 207 glasovi ter ZLSD s 123 glasovi. Ostale liste so dobile manj kot 100 glasov. V Ljubljani je največ ljudi glasovalo za NSi, v Mariboru največ za LDS in DeSUS, v Kranju največ za NSi (kar 29,3 odstotka volivcev), v Celju je lista LDS in DeSUS prejela največ podpore, v Postojni so ljudje največ glasov oddali za ZLSD, v Novem mestu so glasovali podobno kot v Celju.

V Ljubljani na zahodnem delu Ljubljanskega barja so našli lobanjo koliščarja, ki naj bi živel pred približno 5 tisoč leti. Lobanja je ležala v kulturni plasti, ki sodi v čas bakrene dobe - okvirno tretje tisočletje pred Kristusom - enako tudi vsi drugi najdeni predmeti, med katerimi je veliko kamnitih orodij, roženih sekir in kopač, plodov ter ostankov lesenih konstrukcij - koliščar. Lobanjo so našli približno dva metra pod gladino Ljubljane.

V Sloveniji so bili na obisku maturantje iz Argentine in Kanade. Skupina 34 maturantk in maturantov iz Argentine je že tretja generacija Slovencev po drugi svetovni vojni in je 33. skupina maturantov Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka. Maturantje so po različnih slovenskih krajih nastopili s programom slovenskih in argentinskih folklornih plesov ter recitacijami slovenskih pesnikov in pisateljev, predvsem tistih iz Argentine.

Po ugotovitvah državnega urada za statistiko se je število živorojenih otrok v Sloveniji zniževalo tudi v letu 2003. Rojenih je bilo 17.321 otrok, kar je 180 manj kot leto pred tem. Še v letu 1980 sta se rodila 29.902 otroka, v letu 1991 pa že manj, rodilo se je 21.583 otrok. Negativni trend rojstev se je nadaljeval, tako je bilo leta 1997 rojenih 18.165 otrok, leta 2002 pa 17.501. Celotna stopnja rodnosti, to je povprečno število živorojenih na žensko v rodni dobi, je v omenjenem obdobju upadala. Leta 1980 je znašala 2,11, leta 1991 1,42, leta 2003 pa zgolj 1,20.

Pevski zbor slovenske skupine v cerkvi Marije Pomagaj v Gradcu

Na slovensko-hrvaški kopenski meji so na območju Policijske uprave Koper in istrske Policijske uprave iz Pulja začele delovati mešane policijske patrulje. Prve tri mesece bodo mejo varovale dvakrat tedensko, in sicer enkrat v Sloveniji in enkrat na Hrvaškem. Njihova naloga bo krepitev varnosti na obeh straneh meje.

Podatki statističnega urada kažejo, da je bilo v obdobju od leta 1980 do 2004 vedno več otrok rojenih zunaj zakonske zveze. V letu 1980 je bilo takih 13,1 odstotka, v letu 1991 26,4 odstotka, v letu 1997 32,7 odstotka, v letu 2002 40,2 odstotka in v letu 2003 42,5 odstotka. Povprečna starost mater ob rojstvu prvega otroka pa je naraščala in je leta 1980 znašala slabih 23 let, leta 1991 dobrih 24 let, leta 1997 25,6 leta, leta 2002 27 let in leta 2003 27,3 leta.

Slovenija je maja po začasnih ocenjenih podatkih izvozila za milijardo evrov, uvozila pa za 200 milijonov več blaga. V primerjavi z lanskim majem se je izvoz povečal za 8,7 odstotka, uvoz pa za 15,1 odstotka. Konec junija je bilo na republiškem zavodu za zaposlovanje prijavljenih dobrih 89 tisoč brezposelnih oseb, najmanj po oktobru 1991. V primerjavi z majem se je njihovo število zmanjšalo za 2,6 odstotka, v primerjavi z lanskim junijem pa za 5,5 odstotka.

Slovenija je vstopila v evropski mehanizem deviznih tečajev, nujen pogoj za prevzem skupne evropske valute evro. Centralni tečaj je bil določen pri 239,640 SIT za evro. Sprejem v ERM 2 potrjuje dobro pripravljenost Slovenije v EZ in prevzemanje odgovornosti za vodenje denarne politike. Namen vključitve v ERM 2 je zagotoviti stabilnost tečaja, kar je eno od maastrichtskih meril za uvedbo evra. Skupno evropsko valuto naj bi naša država prevzela v začetku leta 2007.

Ljubljanska nadškofija je v začasno upravljanje prejela več kot 8100 hektarov gozdov in zemljišč v Zgornji Savinjski dolini. Gre za tiste gozdove, za katere je moziška upravna enota že izdala odločbe o denacionalizaciji, a te še niso pravnomočne. Na odredbo o predčasni vrnitvi se je sicer pritožilo Gozdno gospodarstvo Nazarje, vendar je upravna enota pritožbo zavrnila.

Vlada RS in predsednik uprave Revoza Michel Bouton sta 13. julija podpisala pogodbo o dodelitvi državne pomoči za začetno naložbo podjetja Revoz v proizvodnjo enega od novih Renaultovih modelov. Država bo pri investiciji, ki so jo ocenili na 400 milijonov evrov, sodelovala z desetodstotnim vložkom. V Revozu bodo zaposlili 700 novih delavcev.

86 pripadnikov Slovenske vojske je odpotovalo v Bosno in Hercegovino. V Doboju so nasledili vojake, ki delujejo v mirovni operaciji Kovačnica miru in se jim je iztekel šestmesečni mandat. Pripadniki Slovenske vojske v mirovni misiji SFOR sodelujejo že od leta 1999. Na začetku je Slovenija sodelovala z vodom vojaške policije, nato pa je svoje vrste še okrepila.

Iz Banke Slovenije so sporočili, da se je na javno povabilo za zbiranje predlogov za motive na nacionalni strani slovenskih evro kovancev odzvalo 66 predlagateljev. Predloge bo pregledala strokovna komisija in med njimi izbrala najprimernejše glede na prikaz slovenske nacionalne identitete, zgodovinskega izhodišča, prepoznavnosti, simbolnosti, osrednjega motiva, uporabnosti, razlikovalnosti in izvedljivosti upodobitve motivov na kovancih.

V poletnem roku je skupaj s kandidati, ki so opravljali mednarodno matura v RS, maturiralo 16 tisoč 650 kandidatov. Uspešnost je bila boljša kot lani, saj je v prvem roku matura opravilo kar 89,61 odstotka dijakov; lani odstotek in pol manj. Zlatih maturantov pa je bilo več kot 400.

(Freyning-Merlebach) Skupina na terasi pred vhodom v opatijo Mont St. Michel

A N G L I J A

LONDON

Poleg lepega števila mladih, ki so bivali v »Našem domu« zaradi študija angleščine, smo tudi tokrat bili veseli obiskov nekaterih duhovnikov iz domovine. Tako so koncem junija bivali pri nas: pater Franci Pivec iz Maribora, ki je prijatelj in dobrotnik »Našega doma« in londonskega župnika že dolgo vrsto let, g. Marijan Banič, župnik iz Makol, ki je tudi že naš dobri stari znanec in g. Štefan Hodnik, župnik iz Poljčan, ki je bil pri nas letos prvič. Večji del meseca julija pa je bival zaradi študija v Londonu in prihajal redno v »Naš dom« duhovnik in profesor verouka na Škofijski klasični gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano g. Jernej Marenk. Tudi Jernej je naš stari znanec. Njegova posebnost pa je predvsem ta, da je ponos londonskega slovenskega župnika Cikaneka, ker je Jerneja leta 1969 krstil kot kaplan v Selcih nad

Škofjo Loko, svoji prvi duhovniški postojanki.

40-letnica poroke Mirka in Mimi Kravos

Pred desetimi leti, ko sta Mirko in Mimi obhajala 30-letnico njune poroke, smo slovesnost, ki smo jo obhajali v župnijski cerkvi v Rothwellu, združili še s slovesnostjo 80-letnice življenja našega skupnega prijatelja Frančka Vučina. Tokrat pa se Franček njuni 40-letnici poroke ni mogel več pridružiti, ker je odšel v večnost letos junija, samo dobra dva meseca pred 40-letnico poroke (29. avgusta 2004) Kravosovih staršev in pred svojo 90-letnico življenja, ki bi jo obhajal 5. septembra 2004.

Kravosovima, Mirku in Mimici, čestitamo ob lepem jubileju in jima želimo veliko božjega blagoslova za še mnoga zdrava in srečna leta njunega skupnega življenja – našega dobrega prijatelja, pokojnega Frančka, pa se s hvaležnostjo spominjamo v molitvi in še z naslednjim obeležjem v Naši luči.

† Franc Vučina (1914–2004)

Naš dobri in zvesti slovenski rojak ter veren in vzoren kristjan Franček Vučina je odšel v večnost v ponedeljek, 7. junija, v bolnišnici v

Rothwellu (Leeds). Od njega smo se poslovili s sv. mašo zadušnico v četrtek, 17. junija, v župnijski cerkvi v Rothwellu. Sv. mašo je daroval pokojnikov velik prijatelj, duhovnik Peter Kravos ob somaševanju župnika za Slovence v Veliki Britaniji S. Cikaneka. Po sv. maši smo Francevo krsto pospremili na bližnje pokopališče.

Luč sveta je zagledal 5. septembra 1914 v Smolincih, nekdanji župnija Sv. Andraž, sedaj pa Sv. Anton v Slovenskih goricah. Svojo mladost je preživel v dobri krščanski družini in vernem katoliškem okolju.

Ob nemški zasedbi Štajerske je bil mobiliziran in poslan na vzhodno fronto. Malo pred koncem vojne je bil ranjen in na zdravljenju v zaledju. Od tam pa je odšel domov, kjer se je skrival pred Nemci. Našel je navezo s tistimi štajerskimi fanti, ki so odklanjali tako nemški nacionalizem kot titovski komunizem. Z njimi se je ob koncu vojne umaknil prek Primorske in Trsta v Italijo. V begunskih taboriščih, v Eboliu in drugod, je Franček Vučina odlično kuhal za več kot petsto mož.

Skupaj s 1200 našimi možmi in fanti se je Franček kot »prostovoljec« javil za Anglijo. Tja je prispel

Mirko in Mimi Kravos s svojima vnukoma

Pokojni Franček Vučina

že s prvim transportom prav za božič 1947. Najprej je bil pet let zaposlen v opekarni pri Bedfordu, 80 km severozahodno od Londona. Nato je dobil zaposlitev v tovarni bakrenih cevi v Leedsu na severu Anglije. 10. oktobra 1955 je gospod Ignacij Kunstelj blagoslovil Frančkov poroko z rojakinjo Amalijo Magajna, doma iz župnije Otalež pri Cerknem, ki je tedaj bivala v Franciji. Poročila sta se v cerkvi sv. Avgušтина v Leedsu. Štirinajst let srečnega in mirnega zakonskega življenja sta preživela prehitro. Ustvarila sta si lep dom v prijaznem kraju Oulton pri Rothwellu. Ko se je leta 1979 Franček upokojil, se je še bolj posvečal svojemu domu in svoji ljubljeni ženi. Toda žena Amalija je zbolela in po kratki, a hudi bolezni odšla v večnost. Frančka je izguba ljubljene žene zelo prizadela, saj je pogosto žaloval. Brez Amalije mu dom ni kaj dosti pomenil. Ker je zaradi srčnih motenj postal precej utrujen, je dom v Oulton u prodal in se preselil v Bedford, kjer je bil najprej zaposlen. Vendar je kmalu spoznal, da bo bolje, če se vrne tja, kjer je med znanci in prijatelji preživel toliko let. Z njihovo pomočjo je dobil v bližini svojega nekdanjega doma zavetje v tamkajšnjem domu starejših občanov.

Kot zaveden Slovenec in zvesti član slovenske skupnosti je bil tudi strog in nepopustljiv do vsake ozkosrčnosti in sebičnosti, ki bi ogrožali skupnost. Kot tak je bil velik podpornik in dobrotnik slovenskih duhovnikov v Angliji oziroma slovenske katoliške misije s središčem v Londonu. Ta je od našega Frančka prejela marsikateri velikodušen dar, kadar je bila najbolj v stiski. Poleg tega je bil Frančkov dom tudi dom slovenskih duhovnikov, kadar so prihajali na

pastoralne obiske k rojakom v okolici Leedsa.

Naj se spočije v Bogu naš dragi Franček! Slovenska katoliška misija v Londonu in naši slovenski rojaki, njegovi prijatelji, se ga bodo spominjali v svojih molitvah – zlasti pri daritvi sv. maše.

† JANEZ DERNULC

Zvesti član naše slovenske katoliške skupnosti v Walesu Janez Dernulc je v soboto, 3. julija 2004, odšel v večnost v bolnišnici Moorgreen Hospital v Southamptonu. Od njega smo se poslovili v ponedeljek, 12. julija, s sv. mašo zadušnico v župnijski cerkvi v Bargoedu ob somaševanju kar treh duhovnikov: dveh slovenskih in enega poljskega duhovnika župnika, ki upravlja to valežansko župnijo v Bargoedu.

Janez se je rodil 17. aprila 1921 v zgledni katoliški kmečki družini Dernulčevih v župniji Struge na Dolenjskem. Bil je najstarejši iz družine devetih otrok. Razumljivo je, da se je kot katoliški kmečki fant med drugo svetovno vojno in komunistično revolucijo pridružil protikomunistični strani. Bil je domobranec in med tistimi, ki so jih Angleži s Koroške vračali v roke domačih komunistov. Njegov transport je odhajal na Teharje. Janezu je s skupino kolegov uspelo pobegniti s tega transporta smrti že v Hudi luknji pri Velenju. Po krajšem skrivanju okrog svojega doma se je prebil do meje in pobegnil v Italijo. Od tod pa nazaj na Koroško. Leta 1947 je s prvim ladijskim transportom slovenskih vojnih beguncev prispel na Britanski otok. V Walesu je šest let delal v rudniku, nato pa začel s svojim podjetjem za izdelovanje električnih luči. Zaradi svoje iznaj-

Pokojni Janez Dernulc

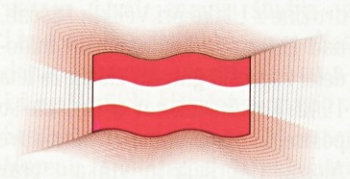
dljivosti in podjetnosti je bil Janez med tistimi slovenskimi rojaki, ki so se v novem okolju postavili na svoje lastne noge in uspeli. V tem svojem podjetju je delal do upokojitve.

Leta 1953 se je poročil z Marijo Grudnovo, ki je bila ena od preživelih članov tiste Grudnove družine z Ulake pri Velikih Laščah, nad katero so komunistični hudo delci zagrešili gnusen zločin že leta 1942. Kar šest članov te družine so postrelili: očeta in mater ter sinove Alojza, Gabrijela in Vinka - prav tako tudi hčerko Anico. Komaj štirinajstletna Anica je bila po naključju le prestreljena in je tako ostala živa. Ko se je zbudila iz nezvesti in so medtem komunistični zločinci že odšli s prizorišča poboja, se je izkopala izpod trupel svojih najdražjih in vsa okrvavljena odtavala s kraja groze. Takrat devetnajstletno Marijo je odvedel domači terenec in jo zaprl v klet. Ob italijanski ofenzivi je bil terenec ustreljen (ubili so ga Italijani), Marija pa je bila rešena iz kleti. Obe sestri sta po vojni skupaj odšli v begunstvo. Leta 1948 sta prišli v Veliko Britanijo. Anica še živi in je bila dolgo Janezova sosedka v Hengoedu (Wales). Marija pa je leta 1997 odšla v večnost. Tako je Janez ostal

vdovec. Kljub temu da je zgodnja smrt drage žene Janeza prizadela, se le-ta ni zapustil ali zanemaryl. Še dolgo po ženini smrti je vneto sodeloval pri znanem in zelo kakovostnem valežanskem pevskem zboru, ki pogosto gostuje ne samo po Veliki Britaniji, ampak tudi po drugih deželah sveta, zlasti po Ameriki. Redno se je udeleževal tudi slovenskih svetih maš v Walesu in drugih naših srečanj na Otoku. V največje veselje pa mu je vedno bila njegova družina: sin Janez, hčerka Marija in njegovih šestero ljubkih vnukov.

Počivaj v miru, dragi Janez! Slovenski rojaki v Walesu, slovenska katoliška misija in tvoji prijatelji ter sorodniki v Veliki Britaniji in Sloveniji se te hvaležno spominjajo v svojih molitvah.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

GRADEC

Evropsko veselje in pričakovanja

S 1. majem 2004 so se uresničila naša velika pričakovanja. Postali smo del Evropske zveze.

Naša slovenska skupina v Gradcu je z velikim veseljem pozdravila Evropo. Toda ohranimo slovensko samozavest, slovenski ponos in ljubezen do domovine. Bodimo pokončni kristjani, če hočemo biti kvas združene Evrope!

Še tik pred vstopom v Evropo je naš pater mag. Janez Žnidar organiziral prelepo romanje našega

pevskega zbora. Po nedeljski slovenski maši v graški cerkvi Marije Pomagaj smo se odpeljali k cerkvi Marije Snežne na Svetino nad Grobelnim, kjer smo po molitvi in ob izbranem petju preživeli lep in prijeten preostanek dneva.

Medtem smo proslavili in počastili tudi 80. obletnico življenja gospoda Alojza Missie, ki je član našega pevskega zbora že od vsega začetka. Rojen v Sloveniji, od leta 1962 živeč v tujini, od 1977 pa v Gradcu, kjer si je s svojo družino ustvaril novi dom. Vseposvoda ga spremlja soproga Marija, ki je prav tako članica našega pevskega zbora. Obema smo za požrtvovalno in srčno sodelovanje neizmerno hvaležni.

Ivanka Koletnik

KOROŠKA

Vsakoletna spominska sveta maša v Vetrinju je bila v soboto, 12. junija. Letos posebno slovesno, z glavnim maševalcem upokojenim ljubljanskim pomožnim škofom Jožetom Kvasom. Cerkev je bila polna rojakov iz Koroške, Slovenije in tudi prekomorskih držav. Veliko navzočih je bilo maja in junija 1945 kot begunci na Vetrinjskem polju. Prišli so se pokloniti in zahvaliti dr. Valentinu Meršolu, saj je bila ta dan njemu v spomin in zahvalo na stranskem oltarju odkrita plošča. Dr. Meršol, po poklicu zdravnik, je z odločno besedo pri takratni britanski komandi dosegel, da civilnih beguncev niso poslali nazaj v Jugoslavijo, kjer bi marsikaterega doletela enaka usoda kot vrnjene domobrance.

V Spittalu pa je bil tudi v tem času na mestnem pokopališču obnovljen grob slovenskih duhovnikov. Po načrtu arhitekta Jožeta Plečnika je

*80-letnik Alojz Missia
s soprogo Maričko*

bil postavljen pred 50 leti ob smrti taboriščnega dušnega pastirja č. g. Mihe Burja in v spomin tudi ostalim Slovincem na tem pokopališču.

Nerazumljivo pa je, da je bilo pred letom na mestnem pokopališču v Lienzu na vzhodnem Tirolskem odstranjeno znamenje v spomin štiridesetim od junija 1945 do novembra 1946 umrlim Slovincem v taborišču Peggetz. Kakor je omenjeno v biografiji dr. Jožeta Jagodica, je bil postavljen s prispevki

*Slovenski begunski spomenik
na lienskem pokopališču*

Zlatoporočenca Jelka in Lojze Dolinar

slovenskih beguncev. Napis na njem: Tukaj ležimo in čakamo večnega vstajenja Bogu in domovini zvesti slovenski begunci 1945-46.

V nedeljo, 13. junija, sta v Spittalu v Marijini kapeli praznovala zlato poroko Jelka in Lojze Dolinar. Pri sveti maši, kjer so sodelovali tudi vnuki slavlencev, je p. Jože Andoljšek posebno poudaril danes tako malo spoštovano, a za zakon potrebno lastnost: zvestoba! Po cerkvenem obredu smo nazdravili kar pred cerkvenimi vrati. Pri kosilu so obujali spomine tudi s sorodniki, ki so prihiteli iz Slovenije. Grenka kaplja tistega dne je bila odsotnost edine sestre zlato-poročenke, ki je bila takrat že zelo bolna in je sedaj že med rajnimi!

Zadnji teden julija pa so v St. Rupertu pri Velikovcu položili k večnemu počitku 81-letno Mimi Žukovec. Družina izhaja iz Novega mesta. Po vojni so devet let preživeli v špitalskem taborišču, potem pa se preselili v Podjuno, kjer so oče in obe dekleti bili zaposleni pri škofijiški davčni zbornici.

Dušni pastir špitalskih Slovencev p. Jože Andoljšek pa je med letošnjimi srebrnomašnjiki. Te obletnice so se verniki spomnili že zadnjo

nedeljo marca, saj je bil posvečen na praznik Marijinega oznanjenja.

Slavlencem kličemo: Še na mnoga zdrava leta in veliko uspeha!

S. M.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

GENK – MAASMECHELEN

Tokrat ne morem prav podrobno poročati z našega konca 'Slovenije na tujem'. Poletni piknik sta imeli društvu Sveta Barbara iz Maasmechelen in Naš dom iz Genka. Gotovo je bilo na obeh lepo kakor vedno. Sam nisem mogel biti zraven, ker sem bil na obisku pri svojih sorodnikih v Avstraliji.

Na piknik se pripravlja mešani pevski zbor Slomšek, ki pa bo ob izidu te številke NL že mimo. Pač pa naj že zdaj ponovno omenim Slovenski dan, ki ga vsako leto pripravlja Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek in bo letos 9. oktobra. Več o tem dogodku v oktobrski številki.

HEERLEN

Poseben praznik bo slavilo tudi društvo Zvon na Nizozemskem – v Heerlerheidnu. Naš odlični mešani pevski zbor Zvon bo namreč obhajal svojo 75-letnico obstoja, in sicer s sveto mašo ob 9.30 v cerkvi sv. Kornelija skupaj z župnijo. Kaj bo sledilo po maši, boste izvedeli na kraju samem.

BRUSELJ

V Bruslju so se razmere v Slovenskem pastoralnem centru sredi poletja precej spremenile. Nenadoma je umrl g. Karel Kozina. Bil je dobrotnik slovenske Cerkve na tujem in v domovini, predvsem pa duhovnik, ki je vse svoje življenjsko delo posvetil vzhodnim kristjanom in edinosti Cerkve. Po njegovem odhodu ostaja naš bruseljski dom nekoliko bolj prazen. Vendar polagoma že nastajajo ideje in načrti, kako bo potekala obnova naših stavb, da bosta Slovenski pastoralni center in Center sv. Cirila in Metoda čimprej služila svojim namenom. Priporočamo se vsem rojakom, ki bi mogli z delom ali denarno podporo pomagati pri obnovitvenih delih.

Če se kdo zanima za bivanje v sedaj skromno opremljenih sobah, naj se obrne na g. Janeza Puclja ali g. Lojzeta Rajka.

Naši pokojni rojaki. 19. maja 2004 je po daljši bolezni na svojem domu umrla Angela GAJŠEK, vdova po Antonu Globokarju. Rodila se je 3. aprila 1913 v Celju. Bila je stalna naročnica Naše luči in članica društva Slomšek.

Na spominski podobici je njena družina napisala: »Draga mama in babica! Tvoje roke so delale za nas, Tvoje srce je polno ljubezni bilo za

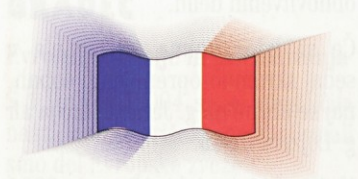
nas, Tvoje oči so nas iskale do zadnjega. Tvoje poslanstvo je zdaj dopolnjeno. Počivaj v miru. Vem, da tam prebiva, kjer je večni dan, da Boga uživa, oj preblagi stan!«

Maševala sta domači župnik Jan Braeken in slovenski duhovnik Lojze Rajk. Lepo je pel naš zbor Slomšek.

28. julija 2004 je v bolnišnici v Genku po daljši bolezni umrl Berto Virant, rojen 21. aprila 1931 v Eisdnu. Somaševala sva domači župnik iz Ter Molena pri Zonhovnu in slovenski duhovnik Lojze Rajk.

Rajni Berto je nekaj časa sodeloval tudi pri pevskem zboru Slomšek in je bil vedno pripravljen vsakemu pomagati. Domači župnik je pri pridigi o njem povedal, da nikoli ni poznal besedice NE, če ga je kdo prosil za pomoč. Zelo rad je imel svoje tri prizadete otroke, zanje je živel in delal skupaj s svojo težko preizkušano ženo Marijo. Pri poslovnih maši so skupaj zelo lepo peli nekateri člani zborov »Slomšek« in »Naš dom«. Bil je član društva »Slomšek« in redni naročnik »Naše luči«. Naj počiva v miru!

Lojze Rajk

F R A N C I J A

FREYMING-MERLEDACH

Skupno praznovanje vstopa Slovenije v Evropsko zvezo

Tako pomemben dogodek vstopa Slovenije v Evropsko zvezo je bil idealna priložnost, da se vsa

Začetek zahvalne maše ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo

slovenska društva merlebaškega rudarskega bazena, in sicer Društvo svete Barbare, Društva Jadran, Triglav, Nanos in Društvo prijateljev slovenske katoliške misije, združijo v skupnem praznovanju. Večkrat smo se predsedniki in predstavniki društev srečali in pogovarjali, kako bi si razdelili vloge ter tako pripravili nemoten potek celodnevne praznovanja. Pobuda je bila nehote tudi odločitev, da obrnemo stran. Želimo preseči nekdanje spore, zamere in delitve na to, kdo je čigav. In nedelja, letošnji 11. julij, je bil dan, ko smo to željo uresničili. Zato je najpomembnejše to simbolično pravno sporočilo. Vsa tukajšnja slovenska društva so strnila vrste in skupaj pripravila praznovanje, ki je privabilo veliko ljudi kljub zelo spremenljivemu vremenu, kajti ves dan sta si roki podajala dež in sonce. Povezovanje posameznih društev je izziv in obenem življenjska nuja, saj se število Slovencev tukaj manjša.

Slovenska, francoska in evropska zastava so plapolale v vetru na prireditvenem prostoru. Povabljenе osebnosti so zasedle svoja mesta in že smo lahko začeli. Slovenec sem ... je zanosno zadonelo čez merlebaški trg. Nebo je poškrpilo

zemljo in tako blagoslovilo dan. Prošnja k Svetemu Duhu S skupno pesmijo prosimo je uglasila slovensko zahvalno mašo na prostem. Vsak udeleženec je prejel dvojezična besedila pesmi in božje besede v francoščini in v slovenščini, da je lahko dejavno sodeloval pri tej skupni zahvali Bogu. Tako je bila izražena skrb in odprtost do ljudi, ki ne znajo našega jezika. Pri maši sta pela združena zbora društva Jadran in Katoliške misije, glasbena spremljava pa je bila v spretnih rokah družinskega godalnega tria Koren. V dvojezični pridigi je Jože Kamin navajal pismo slovenskih škofov ob vstopu v Evropo, kjer so poudarjeni krščanski temelji Evrope, ki jih ne smemo zanemarjati ob oblikovanju družine evropskih narodov.

Po maši je pevski zbor Jadran ob spremljavi tria Koren zapel slovensko, francosko in evropsko himno. S tem se je začel protokolarni del praznovanja. Skrb za obstoj in delovanje slovenskih društev po svetu je eden temeljnih nacionalnih interesov slovenske države, zato je treba delovanje slovenskih društev tudi spodbujati. V tem duhu se je našega skupnega praznovanja udeležila tudi slovenska vele-

Pastoralni obisk škofa Pierra Raffina iz Metza v kapeli slovenske skupnosti in ogled mozaikov v kapeli sv. Jožefa v Merlebachu

poslanica v Parizu gospa Magdalena Tovornik, ki je spregovorila prva, za njo pa še merlebaški župan gospod Pierre Lang.

Častni gostje in povabljeni so nato imeli posebno enkratno priložnost obiskati kapelo katoliške misije, kjer jim je Jože Kamin razlagal izvor, način dela, nastajanje, vsebi-

no in sporočilo mozaikov. Vsi so bili vidno očarani in prevzeti ob takem monumentalnem delu, ki ostaja za vedno na tem mestu.

Popoldan je potekal v sproščenem vzdušju ob vonju kuharskih dobrot in taktih glasbe tukajšnjega ansambla Triglav ter mestne pihalne godbe.

Praznovanje smo si zamislili kot priložnost, da ljudje lahko prežive popoldan v družbi rojakov, se pogovarjajo slovensko, se povesele ob glasbi in uživajo slovenske kuharske dobrrote.

Program je bil v celoti slovensko uglasen. Slovenska društva se hočejo odpirati v francoski prostor in s tem ohranjati svojo živost, svežino in smisel delovanja. Ta dan je bil vsekakor za vse nas zgodovinski, ker so ob tej priložnosti predstavniki vseh tukajšnjih slovenskih društev zbrali voljo za medsebojni dialog, našli moč za pripravo in izvedbo odmevne prireditve ter pokazali dovolj modrosti za prepoznavanje skupnih življenjskih interesov.

Toni Drašček

Mesec maj nas vsako leto zvabi na romanje in izlet. V jutru 7. maja smo se s polnim avtobusom odpeljali preko Pariza proti Normandiji. Cilj našega potovanja je bilo romanje v Lisieux k sveti Tereziji. Nastanili smo se v domu Zelig – Martin, ki se imenuje po starših svete Terezije. Dom vzdržujejo misijonarke delavke iz štirih koncev sveta. V večini pa so to dekleta iz afriških dežel. Njih toplina nas je na novo privabila, saj smo že pred šestimi leti bili njihovi gostje.

Med potjo smo se na predlog župnika Kamina zapeljali po pariških ulicah in si privoščili posnetek pred Eifflovim stolpom. Marsikdo iz naše skupine je prvič odkrival pariške znamenitosti mesta.

Pot do Lisieuxa je potekala v lepem sončnem dnevu, naslednji dan, v soboto, pa so se oblaki zgoštili. Lilo je kot iz škafe. Kljub slabemu vremenu je v naših srcih sijalo sonce in božja toplina, ki smo jo čutili v bližini svete Terezije.

Zjutraj nam je vodička odkrivala skrivnosti mogočne bazilike. Ob 10. uri pa smo imeli sveto mašo v kripti bazilike. Maševala sta oba naša duhovnika. Po sveti maši smo

Binkoštna nedelja, praznik prvega obhajila v Mericourtu

si ogledali še kapelo pri sestrah karmeličankah, kjer je izpostavljen na relikvija in živi ostanki na mladost svete Terezije. Popoldan pa smo si ogledali še hišo »Les buissonnets«, kjer je preživila svetnica svojo mladost.

V nedeljo, 9. maja, smo se zapeljali v 170 km oddaljeni Mont-Saint-Michel. Čudo sveta, kakor ga opisuje francoski pisatelj Emile Zola. Sončna moč je pregnala oblake in spremljal nas je čudovit sončen dan. Pri sveti maši, ki smo jo imeli na samem Mont-Saint-Michelu v farni cerkvi svetega Petra, smo se Bogu zahvalili za vse milosti, ki smo jih bili deležni.

Po kosilu so se najbolj korajzno povzpeli in premerili 350 stopnic, da so prišli do vrhne terase. Tu nas je sprejela vodička in nas popeljala v srce opatije. Naša srca so bila polna čudovitih spominov, ko smo se zvečer vrnili v Lisieux, kjer so nas sestre že čakale z večerjo.

Zadnji dan našega potovanja smo v jutru še izkoristili in se odpravili v glavno mesto okraja Calvados »Caen«. Ogledali smo si znamenitosti tega mesta, ki je še vidna priča vojne iz leta 1944. Samo mesto Caen je bilo 80-odstotno porušeno, oddaljeno je le 30 km od obale »La Manche«, kjer je bilo 6. maja 1944 vkrcavanje in žetev milijonskih življenj.

11. julija smo pripravili še zadnje praznovanje pred počitnicami: skupni praznik vseh petih slovenskih društev območja Merlebach: društvo Jadran, Triglav, Nanos, Sv. Barbara in društvo Prijatelj Slovenke katoliške misije. Ob tem prazniku smo bili povezani v eno društvo, ob njem smo poželi velike uspehe.

Gospa Helena Bekrich je 5. aprila, praznovala svoj jubilejni 80. rojstni dan. Za njeno zvestobo kot članici društva in njeno prisotnost pri naših srečanjih se ji v imenu društva toplo zahvaljujem z željo za vse dobro v nadaljnjem življenju.

30. maja je gospa Pavla Šturm praznovala svoj 75. rojstni dan. Gospa Pavla je zvesta članica društva Prijatelj, že od vsega začetka obstoja, zvesta naročnica revije »Naša luč«, naša srečanja so redno obogatena z njeno prisotnostjo, rada poje in se veseli vsega, kar je slovenskega. Njene slovenske korenine so zelo globoke, ne da jih izruvat, skrbno jih čuva v svojem srcu. Za vse, kar nudi v prid slovenski skupnosti, smo ji hvaležni. Želimo ji še veliko zdravih in srečnih dni življenja, da bo lahko osrečevala vso svojo družinico in s svojimi obiski bogatila naša srečanja.

Jožica Curk

BERLIN

Večer šansonov

V soboto, 15. maja, sta v Berlinu gostovala umetnika Nika Vipotnik-Rampre, sopranistka in šansonjerka, ter Zmagi Štih na harmoniki. Predstavila sta znane svetovne šansone in šansone našega Franeta Milčinskega – Ježka.

Za slovensko skupnost v Berlinu je bilo to nekaj povsem novega in poslušalci so bili navdušeni, saj sta

umetnika dala res vse od sebe in na svojstven način ustvarila nepozaben večer. Slišati je bilo tudi veliko lepih in dobrih duhovnih misli, ki so ustrezale materinskemu dnevu, ki ga v tem času obhajajo Nemci, in mesecu maju ter vstopu Slovenije v Evropsko zvezo. Večer šansonov je bil v sklopu programov, ki jih je prirejala slovenska župnija v tem času.

Nemška medalja zaslug za narod za župnika Dorija

Slovenski duhovnik Izidor Pečovnik – Dori je v četrtek, 27. maja, sprejel državno odlikovanje nemškega predsednika Johannes Rauh za posebne zasluge za ljudi in državo. Odlikovanje mu je na priložnostni slovesnosti na Ministrstvu za kulturo, znanost in tehnologijo Zvezne republike Nemčije v Berlinu izročila državna sekretarka Barbara Kisseler, ki je v obrazložitvi odlikovanja med drugim povedala, »da mu predsed-

Nika Vipotnik-Rampre in Zmagi Štih sta predstavila znane šansone.

nik Rau izroča odlikovanje za njegov doprinos k mirnemu sožitju med ljudmi vseh narodnosti v župniji sv. Elizabete v Berlinu, zlasti za tiste dejavnosti, ki presegajo delovne obveznosti slovenskega ali nemškega župnika. Medsebojno spoštovanje, ljubezen, prijateljstvo, socialni čut, odprtost in pokončnost, odlična organizacija, delavnost in skromnost so lastnosti župnika Pečovnika. Po njegovi zaslugi je postala župnija sv. Elizabete v Berlinu močno slovensko jedro, ki se je uspelo vključiti v okolje oziroma okolje sprejeti vase in vse te dejavnosti v mestu Berlin niso ostale neopazne. «Poudarila je, da je župnik Dori pravzaprav most med Slovenijo in Nemčijo na duhovnem in kulturnem področju. Omenila je njegovo polnočnico leta 2000, ki jo je prenašala nacionalna televizija, ansambel Druga generacija in tudi kvintet Dori, ki ga je imela priložnost videti in slišati v Nemčiji.

Slovesnosti so se med drugim udeležili Marko Vrevc s slovenskega veleposlaništva v Berlinu, Lucijan Brumnjak in Tone Bačovnik, predstavnika slovenske župnije v Berlinu, dekan Edgar Kotzur, Joachim Opahle, predstavnik berlinske nadškofije in drugi.

Odlikovanec je takoj po slovesnosti med drugim rekel: »Mislim, da se prej niti nisem zavedal pomena, šele sedaj, ko sem slišal obraziložitev, vem, kaj to pomeni. Prepričan sem, da je to odlikovanje zame res velika naloga za naprej in ne samo potrditev mojega preteklega dela.«

Župnik Izidor Pečovnik je tako eden redkih tujcev in prvi Slovenec, ki je dobil odlikovanje za zasluge nemške države in verjetno edini, ki je za enako delo dobil

državna odlikovanja domovine in tujine. Podobno odlikovanje je namreč decembra 2002 prejel tudi od tedanjega slovenskega predsednika Milana Kučana za povezovanje Slovencev v Berlinu in za prepoznavnost Slovenije v Nemčiji in v svetu.

M. M.

AUGSBURG

Maša v naravi

V nedeljo, 27. junija, so se slovenski rojaki iz Augsburga, Ulma, Ravensburga, Kemptna in od drugod zbrali k tradicionalnemu medsebojnemu srečanju, k maši v naravi. Kraj letošnje maše v naravi je bil hribček nad vasjo Breitbrunn, ki leži ob lepem jezeru, znanem pod imenom Ammersee, nedaleč zahodno od Münchna.

Na omenjenem hribčku je postavljena majhna kapelica. Posvečena je trem zavetnikom Evrope, sv. Cirilu in Metodu ter sv. Benediktu. Karih 200 navzočih se je na lepo pokošenem travniku okrog kapelice udeležilo maše, ki jo je vodil slovenski delegat za izseljenško pastoralno, msgr. Janez Pucelj. Z njim je somaševal Roman Kutin, organizator tega dogajanja. V mašnem nagovoru je g. Pucelj omenil, da je tudi Slovenija od 1. maja ena od enakovrednih in enakopravnih držav v združeni Evropi. Da bo to tudi ostala, bo odvisno od temeljev, na katerih bo slovenski človek gradil svojo bodočnost. »V združeni Evropi nam ne bo odrešenja in nebes prineslo močno gospodarstvo in politični veljaki. Za kristjana je zakon Kristus in ustava je Sveto pismo,« je bil jasen pridigar. Brez Boga, brez vere, brez moralnih vrednot in zvestobe kulturni dediščini

Evropa in Slovenci v njej ne bomo imeli svetle prihodnosti.

Pobudo, da je bila letošnja maša v naravi v bližini jezera Ammersee, je dal slovenski rojak Jožef Kacijan, ki stanuje 2 km stran od vasi Breitbrunn in okoliške kraje dobro pozna. Njemu velja zahvala za vso pomoč pri organizaciji. Ker sam rad poje in je vključen v nemški moški pevski zbor, je pevce povabil k sodelovanju pri maši. O kraju in o kapelici je po maši spregovoril predsednik krajevnega društva.

Do poznih popoldanskih ur se je s hribčka nad Breitbrunnom slišala slovenska pesem, slovenska beseda in utrip veselega razpoloženja.

R. K.

ESSEN

Binkoštno srečanje ...

zanj velja dolga tradicija in je najštevilčnejše srečanje rojakov v Porurju. Letos je bilo izjemoma v Duisburgu v opatiji redovnikov premonstratencev. Kot vedno se ga je udeležilo veliko število rojakov.

Somaševanje je vodil naš delegat msgr. Janez Pucelj z domačim župnikom Zaplotnikom ter premonstratskim patrom Tobiasom. Delegat Pucelj se je v nagovoru spomnil in se zahvalil našemu diakonu Stanku Čeplaku za njegovo 60-letnico ter 25-letnico diakonske službe.

Srečanje smo nadaljevali s kulturnim delom v opatijskem Centru, ki mu je sledil družabni del, segajoč vse tja čez polnoč.

Na srečanju je bil prisoten tudi slovenski veleposlanik iz Berlina g. Ivo Vajgl, ki je ob tej priložnosti slovenski katoliški misiji v Porurju izročil priznanje R Slovenije za

njeno vsestransko delo med tukajšnjimi slovenskim rojaki. Delo med našimi rojaki poteka v različnih oblikah že v tretje stoletje od prvega naselitvenega toka Slovencev v tem »premogovniškem delu Nemčije«.

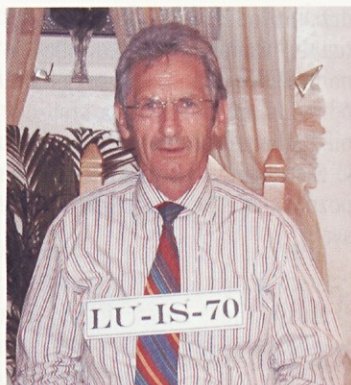
Essen – procesija sv. Rešnjega telesa

K maši in procesiji so v stolnico v Essen povabljene tudi narodne skupnosti, ki tu bivajo. Prav te dajo celotnemu duhovnemu dogodku svojski pečat tako jezikovno s prošnjami pri procesiji, kakor tudi z narodnimi nošami posameznih narodov. Brez »samohvale« slovenska noša izstopa po svojem barvitnem bogastvu.

Letos smo procesijo obogatili še dodatno z novo cerkveno zastavo – banderom Marije Pomagaj ter blaženega Antona Martina Slomška.

Essen – farni praznik

Odkar smo se iz Oberhausna »preselili« v Essen, se redno udeležimo duhovnega praznovanja farnega patrona tukajšnje župnije sv. Janeza Krstnika s procesijo (ta nadomešča telovsko procesijo). Tudi v družabnem delu praznovanja smo za-

70 pomladi rojaka Alojza Medveda

znavni s slovensko stojnico in našimi dobrotami, za kar gre vedno topla zahvala našim dobrim rojakinjam.

Bad Lippspringe – 8. evropski festival

Festival poteka v enem od znanih zdraviliških mest v neposredni bližini nadškofijskega mesta Paderborn. Poteka pod pokroviteljstvom evropske poslanke, ki je tu domačinka. V treh dneh festivala, od petka do nedelje, se zbere tu do sto tisoč ljudi.

Za letošnjo gostjo festivala je bila izbrana nova članica EZ, Slovenija. V mejah možnosti male države smo jo primerno zastopali tako v

različnih glasbenih smereh kakor tudi turistično in kulinarčno. Slednje je prevzela za vse tri dni slovenska župnija. Naj velja topla zahvala vsem številnim rojakinjam in rojakom, ki ste z ljubeznijo do domovine pokazali, kdo smo in pridodali svoj nepozabni del. Ko stopimo skupaj, vidimo, da sodelavcev ne manjka. Hvala in Bog povrni vsem.

Dan slovenske državnosti in dan zakonskih jubilejev

Vsako leto povežemo dva lepa in pomembna praznika na skupno nedeljo. Dan domovine in praznovanje zakonske zvestobe. Vsak ima svojo bogato sporočilnost. Domovina in družinska skupnost sta veliki vrednoti, ki jima moramo izkazovati potrebno pozornost. In kot odmev je čutiti, da tudi rojaki to sporočilnost vedno znova prav zaznajo in vrednotijo.

Ob nedelji Slovencev po svetu

Vsakoletno prvo julijsko nedeljo v tem duhu vsaj skromno zabeležimo. Letos pa smo ji dali ob vstopu v EZ širši in odmevnejši zaznamek.

Pred nedeljo, 3. julija, smo v Düsseldorfu pripravili pevski koncert v cerkvi sv. Antona. Dodali smo vse, »kar na tem polju zmoremo sami«: mladinska pevška skupina Eskala, mešani pevski zbor Slovenski cvet ter trio Bled. Gostili smo dva zbora iz domovine – ljudske pevce iz Vitomarcev ter mladinsko skupino Cantamus iz Šentruperta na Dolenjskem, ter prijateljske nemške pevske zборе, ki jih vodi rojakinja Danica Ban.

Ob presenetljivi udeležbi v cerkvi na koncertu ter na skupnem srečanju, ki je sledilo, rečemo lahko samo: Bogu hvala za toliko lepih doživetij in zahvala vsem, ki

Pokojni Martin Križnik

Mladoporočenca Andreas in Kristina Lesjak

Gerhard Herle je postal 60-letnik

Jani Lesjak je srečala Abrahama

so v ozadju z naporom in ljubeznijo vse to pripravljali.

Oba gostujoča zbora iz Slovenije sta v nedeljo sodelovala tudi pri mašni daritvi v Essnu ter na srečanju, ki je sledilo.

Voščila in dobre želje...

pa veljajo tokrat mladoporočence-ma Andreasu in Kristini Lesjak iz Mülheima ter rojakinji Jani Lesjak za srečanje z Abrahamom, rojaku Gerhardu Herleju iz Erkelenza za 60-letnico in rojaku Alojzu Medvedu iz Eschweilerja za 70 let. Vsem dobre želje in božjega žegna.

Iz sredine rojakov pa se je poslovil in bil pokopan v rodni Sloveniji Martin Križnik iz Duisburga. Priporočamo ga dobrotnemu Bogu,

kakor se tudi redno spominjamo vseh naših pokojnih rojakov.

AZ

FRANKFURT

Romanje v Mariazell

Na srednjeevropskem katoliškem shodu v Mariazellu je bila tudi delegacija iz naše frankfurtske župnije. Devet se nas je odločilo za štiridnevno romanje in potovanje od 20 do 23. maja, pridružili pa smo se nekoliko večji skupini iz župnije Essen, oboji pa za skoraj avtobus veliki skupini iz Stuttgarta. Skupno pot smo začeli na vnebohod v Passau, kjer smo se vkrcali na ladjo in po Donavi navzdol do Linza opazovali vodo, jezove, elektrarne in obalo te velike reke, pa tudi praznično mašo smo imeli na ladji. V Linzu smo prenočili, drugi dan pa si na hitro ogledali stolno cerkev, nato pa že odhiteli v St. Florian, kjer je grob in cerkev s samostanom mučenca Florjana. Na hribu nad Donavo nas je sicer že popoldne pričakovala romarska Marijina cerkev Maria Tafferl, druga največja božja pot v Avstriji. Pred prihodom in ogledom samostana Melk pa smo se ustavili

tudi v gradu Arstetten, kjer imata zadnje počivališče v Sarajevu ubita princ Ferdinand in njegova žena Sofija. Kakor je bilo v četrtek lepo in sončno, pa je petek že napovedoval slabo vreme, toliko bolj proti večeru, ko smo končavali obisk in ogled samostana Melk. Sobotno jutro je bilo deževno in hladno, nič kaj primerno za romarski shod v Marijinem Celju. Kakor smo razmeroma zgodaj šli na ne dolgo pot do Mariazella, smo prihajali na kraj shoda ob enajsti uri, ko se je maša že začela. Žal brez pokrivala in pripomočka za poslušanje in vsega drugega, kar je bilo obljubljeno, pa kaj hitro blatni in prezebli. Razmeroma hitro smo se kasneje zbrali v avtobusu in ob petih popoldne zapustili Mariazell. Pot nas je vodila proti zahodu v Bad Goisern, kjer smo prenočili, v nedeljo zjutraj pa se odpeljali proti Obertraunu in ledeni jami. Spodaj rahel dež, malo više pa sneženje. Ni kazalo drugega, kakor da smo se po obisku ledene jame odpeljali v dolino v Hallstatt, kjer smo imeli nedeljsko mašo, pa še poroko zraven, nato pa sicer kar s krepko zamudo kosilo, pred seboj pa še dolgo pot do Frankfurta oziroma Essna. Hvala Bogu, na nemških avtocestah nismo imeli praktično

Toliko nas je bilo pri maši v Lichu na prvo nedeljo v juniju.

Slavlenci z vrtnicami po obletni maši posvečenja

nobenega zastoja. Ob enajstih zvečer smo se ustavili v Frankfurtu, naše romarske es-senske sopotnike pa je čakala še pot do štirih zjutraj. Na tem potovanju po Avstriji nam je bil za vodiča mag. Anton Levstek z Dunaja.

Dogajanje v Frankfurtu ...

Binkoštna sobota zvečer že nekaj let zaporedoma zbere v frankfurtski cesarski stolnici katoličane različnih narodov k maši narodov in jezikov. Mašno slavje, trajalo je polni dve uri, je vodil ob somaševanju mnogih tujih duhovnikov in tudi škofov limburški ordinarij Franz Kamphaus. Nabirka, ki smo jo med mašo izročili škofu, pa je namenjena tujim mladoletnim zapornikom.

Deset dni kasneje pa smo prav tako v Frankfurtu na Römerju obhajali praznik sv. Rešnjega telesa in krvi. Tudi tokrat je vodil mašno slavje škof Kamphaus, ob njem pa je bil še škof iz Brazilije in poleg domačih tudi duhovniki priseljencev. Škof Kamphaus je vodil tudi procesijo po končani maši po ulicah Frankfurta v cesarsko stolnico, kjer je bil zaključek z zahvalno pesmijo in blagoslovom. Vodilna misel ob

letošnjem praznovanju pa je bila 'Hrana za življenje sveta', nabirka med mašo je bila namenjena delovanju duhovne oskrbe na letališču.

.... in v okolici Darmstadta

Sredi junija imamo že vrsto let mašo za domovino. Letos je bila v romarskem kraju v južnem Hessnu v Maria Einsiedel. Sto se nas je zbralo tako iz frankfurtske slovenske župnije kakor tudi iz Mannheima in okolice. Letos smo imeli med seboj profesorja dr. Ivana Štuheca iz Maribora, ki je ob Martinu Retlju in Janezu Modicu vodil mašno bogoslužje. Lepo je povezal nedeljsko božjo besedo v kratko in močno sporočilo: kore-

nine družine, domovine in vere. Po maši pa je učiteljica Ahejeva s Heleno in Florijanom iz Frankfurta ter s Štefi iz Ludwigshafna pripravila nekaj recitacij Kosovelovih pesmi. Kosilo z jedmi na žaru ter pecivom pa so tudi tokrat pripravili farani s področja Mainza in Darmstadta.

V soboto, 19. junija, smo se v Darmstadtu pri maši in po njej na vrtu družine Kekez poslovlili od Rutarjevih, Marije in Jožeta, ki sta se sedaj, ko sta dopolnila 60 let življenja in stopila v zasluženi pokoj, preselila v domovino, v svojo hišo v Bogi vasi pri Biču. Bila sta prav gotovo med najbolj rednimi obiskovalci slovenskega bogoslužja v Darmstadtu, hkrati pa tudi zavzeta pri pripravi raznih slovesnosti ob praznikih, godovih in rojstnih dneh. Ker pa tukaj živita hčerki in dva vnuka, bosta prav gotovo še prihajala v kraje in med ljudi, kjer sta desetletja delala in živela. Voščimo jima lepe dneve v domovini v domači hiši na Dolenjskem.

Srebrnomašnik, bod' pozdravljen

Že prvo nedeljo v juniju so se župljani v Lichu na lep in preprost način spomnili, da prihaja 25-letnica duhovniškega posvečenja nji-

Ministranta izročata darilo na srebrni maši v Cerkljah ob Krki.

hovega župnika. Enostavno so pripravili nedeljsko kosilo, zraven pa za župnika priložili še posebno lepo izdajo svetega pisma v nemščini.

Precej izseljenskih duhovnikov iz Nemčije in še kakšen gost zraven se nas je zbralo v torek, 29. junija, na praznik apostolov Petra in Pavla v Frankfurtu k praznovanju različnih obletnic duhovniških posvečenj in k srebrni maši frankfurtskega župnika Martina Retlja. Ker je bil to delovni dan, smo začeli s slovesnim kosilom, ki so ga pripravile Rozika, Rezka in Milica. Skoraj vsi gostje so počakali tudi na večerno mašo, pri kateri se je zbralo kar lepo število faranov, pridigal pa je delegat msgr. Janez Pucelj (na uho naj bo povedano, da je obhajal tridesetletnico posvečenja, zato si je ob koncu maše 'prislužil' šopek rož). Farani so srebrnomašniku podarili lep mašni plašč, ob koncu maše pa vsakemu duhovniku v znamenje zahvale in pozornosti izročili lepo rdečo vrtnico. Seveda smo praznovanje, ki sta ga pripravila Marta in Karel Flajšman še z drugimi člani župnijskega sveta, nadaljevali v dvorani, gostje duhovniki pa so se morali

Pokojni Jože Divjak (v sredi) iz Wiesbadna z ženo Jožico in sinom Tomažem (na vsaki strani) ter gostoma iz Škofje Loke

zaradi pozne ure kaj kmalu odpraviti na pot domov.

Srebrnomašnik Martin Retelj pa je obhajal zahvalno srebrno mašo tudi v svoji domači župniji sv. Marka v Cerkljah ob Krki v nedeljo, 11. julija. Ob desetih dopoldne se je velika, lepo okrašena cerkev napolnila s cerkljanskimi farani, pa tudi skupina frankfurtskih je prišla. Slavnostni govornik je bil slavljenčev novomašni pridigar prelat kanonik Vinko Vegelj, poleg domačega župnika mag. Simona Onušiča pa so se mašnemu slavu pridružili še dr. Zvone Štrubelj iz Stuttgarta, Zvone Podvinski iz

Švedske in cistercijan p. Branko, ki je vodil tridnevno duhovno pripravo. Pri kosilu so se pridružili še nekateri duhovniki leskovske dekanije. Cerkljanski farani so slavlencu izročili mašno albo, štolo in koretelj. Naj ob koncu tega zapisa izrečem zahvalo vsem frankfurtskim in cerkljanskim faranom kakor tudi vsem posameznikom, ki so tako v Frankfurtu kakor v Cerkljah ob Krki pripravili slovesnost srebrne maše, se je udeležili in z molitvijo ali drugače izrazili pozornost ob tem duhovniškem jubileju.

... dokler ne zatisnem oči.

Tako zapojemo v eni od Marijinih pesmi. Kar nekaj naših faranov je v zadnjem času zatisnilo zemeljske oči. Preko prijavne službe je prišlo obvestilo o smrti 56-letnega Stanka Rebrnaka iz Kassla, ki je bil doma z Zbelovske gore pri Poljčanah. Na enak način je prišla vest o smrti 42-letnega Augusta Segedija iz Wiesbadna, doma iz Mariboru.

V noči s sobote, 12., na nedeljo, 13. junija, je zatisnil oči v 74. letu življenja Jože Divjak iz Wiesbadna. Rojen je bil pri Sv. Juriju pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah, že

Zahvala Rutarjevima Mariji in Jožetu po maši v Darmstadtu

kot enajstleten fantič pa je moral z doma in je služil kot hlapec na neki kmetiji na Gorenjskem. Po vojni je kaj kmalu uspel obiskati svojo teto v Nemčiji, ko pa se je vrnil, je doživljal stalne očitke. Zato je kmalu pobegnil preko meje in se 1955 naselil v Wiesbadnu v Nemčiji, kjer se je zaposlil. Poročil se je leta 1966 in z ženo sta si v Wiesbadnu zgradila hišo, 25 let pa tudi v njej preživela. Z ženo Jožico sta zelo redno prihajala k slovenski maši v Mainz in tudi na druge prireditve v Frankfurtu in drugod, ali pa sprejela na prenočišče goste iz Slovenije, zadnjikrat 2. maja ob praznovanju 40-letnice slovenske župnije. Pokopali smo ga na praznik slovenske državnosti, 25. junija, na pokopališču Schierstein v Wiesbadnu. Ženi Jožici, sinu Tomažu in vsem sorodnikom umrlih izražamo naše sožalje in izpovedujemo upanje na naše srečanje v nebeškem domu.

rem

INGOLSTADT

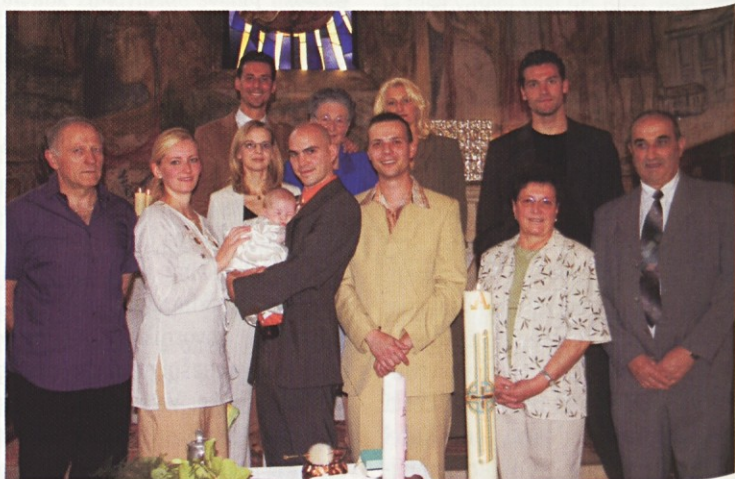
V življenju naše župnije se je v polletnih mesecih zvrstilo kar nekaj pomembnih dogodkov.

Krsti

V nedeljo, 6. junija, je pri slovenski maši v Nürnbergu prejela zakra-

Pri krstu Anastazije Stiegler

Krst Lare Pečjak

ment svetega krsta Anastazija Stiegler. Ves čas med obredom krsta je bila budna in je pridno sodelo-

vala s tem, da je opazovala sveto dogajanje okrog sebe. Staršema Jasmini in Florjanu pristrčno čestí-

Jonas Topolnik je prejel zakrament sv. krsta.

Novokrščenka Lea Milojka Albert v Weidnu

tamo, novokrščenki pa želimo božjega blagoslova in da bi lepo odraščala v varnem družinskem zavetju.

V soboto, 19. junija, je v Ingolstadt v cerkvi sv. Janeza Krstnika in Janeza evangelista bila krščena Lara Shirin Pečjak. Lara je zelo potrpežljivo prenašala vso početje z njo in je prespala skoraj ves obred svetega krsta. S staršema Martino in Ervinom se veselimo ob rojstvu in krstu njihove hčerke Lare ter prisrčno čestitamo.

V nedeljo, 20. junija, je bilo spet slovesno pri naši slovenski maši v cerkvi sv. Štefana v Nürnbergu. Zbrali smo se v večji cerkvi. Za družini Berglez in Topolnik je bil praznični dan, ko je bil med mašo krščen njihov Jonas. Staršema Aleksandri in Metodu ter botroma Valeriji in Mateju želimo obilo božjega blagoslova za veliko poslanstvo pri vzgoji in zdravem odraščanju Jonasa.

V soboto, 17. julija, je pri slovenski maši v Weidnu v cerkvi Srca Jezusovega prejela zakrament sv. krsta Lea Milojka Albert. S staršema Simonom in Jürgenom se zares iz srca veselimo ob srečnem rojstvu njune hčerke Lee in jima čestitamo za slovesni dogodek, ko je prejela zakrament sv. krsta. Pokojni bratec Jonas se je gotovo v onostranstvu veselil ob prazniku svoje sestrice Lee.

Poroke

V soboto, 5. junija, sta se v cerkvi sv. Miklavža v Murski Soboti poročila Diana in Boris Bukovec. Pri poročni maši je pel župnijski mladinski zbor s solistko. Po maši je bila praznična gostija v lepo ozaljšani dvorani gostišča Eurest v Murski Soboti. Za razvedrilo in ples je igrala glasbena skupina

*Mladoporočenca
Diana in Boris Bukovec*

Špik. Na slovesnosti je bilo tudi mnogo naših rojakov iz Ingolstadta z okolico. Mladoporočencema še enkrat izrekamo dobre želje in božji blagoslov na njuni skupni življenjski poti.

V soboto, 31. julija, pa sta si v cerkvi Svete Trojice v Slovenskih goricah obljubila zakonsko zvestobo Katarina Kos in Pierre Maxted.

Prireditve

Julija smo imeli v Köschingu pri Ingolstadt poletni praznik. Žal nam je ponagajalo vreme, da smo se morali umakniti pod streho. Kljub temu pa si nismo dali zmotiti dobre volje. Po lepi mašni slovesnosti smo se dodobra okrepili z dobrotami, ki so nam že med mašo pridišale. Nato je odmevala pesem, ki jo je neutrudno spremljal Drago na harmoniko. Sklenili smo, da morda septembra ponovimo. Dobiček s piknika 150,- € smo namenili za prizadete v nedavnem potresu v Posočju.

V nedeljo, 18. julija, je bilo ugodnejše vreme, ko smo v Nürnbergu obhajali poletni praznik pred počitnicami oziroma dopusti.

Naši pridni sodelavci so nam po maši, ko smo se zbrali pod šotorom, pripravili mnoge dobrrote. Dr. Janez Šircelj pa je pripravil in duhovito izpeljal »veliko« tombolo. Čisti dobiček 160,- € smo namenili za prizadete v Posočju.

Naš pokojni rojak Ivan Strle

Med mnogimi veselimi dogodki iz naše župnije pa sporočamo žalostno vest, da je v soboto, 9. julija, v Erlangu po težki bolezni umrl v 57. letu starosti naš rojak Ivan Strle. Pogreb je bil v domači župniji, Cerklje na Dolenjskem. Pokojni Ivan je bil doma iz Hrastja na Dolenjskem, po prihodu v tujino je vse do svoje bolezni delal 30 let v tovarni Simens. Bil je skromen, tih in nevsiljiv, toda marljiv delavec, skrben mož in oče ter dober prijatelj, ki je bil vselej pripravljen pomagati. Z vsem srcem je bil navezan na svojo drago Dolenjsko. Vselej, ko je spregovoril o svojem domu, se je na široko razgovoril. Ivanu smo hvaležni za vse, ostal nam bo v lepem spominu. Naj počiva v miru in večna luč naj mu sveti.

S. G.

Pokojni Ivan Strle

MANNHEIM

V najlepšem delu Nemčije, v pokrajinah ob reki Ren in v Schwarzwaldju smo v soboto, 3. julija, praznovali štiridesetletnico slovenske župnije, ki ima sedež v Mannheimu.

Področje te slovenske župnije je skoraj tako veliko kot vsa Slovenija. Od Bodenskega jezera in renskih slapov do Koblenza vzdolž Rena je več kot štiristo, v širino pa na najširšem delu skoraj tristo kilometrov. Kljub velikim razdaljam so se v soboto, 3. julija, Slovenci iz vseh koncev napotili proti Mannheimu, kjer so v predmestju Wallstadt doživeli pravo slovensko vzdušje. Najdaljšo vožnjo so imeli Slovenci, ki živijo po mestecih v obširnem Schwarzwaldju. Štiri ure v vsako smer so potrebovali, pa jim ni bilo odveč in so z veseljem prišli.

Štirideset let je od ustanovitve poteklo že devetega aprila, toda čakali smo na škofa Urana iz Ljubljane. Priložnost za srečanje s škofom je bila že pred mašo ob kavi in pecivu. Kdor je pravočasno prišel, mu bo srečanje s škofom ostalo v nepozabnem spominu.

Škof Uran med pridigo

Povedal je dosti lepih, spodbudnih besed za našo vero in zvestobo narodu, obenem pa nas je razveseljeval s svojo vedro naravo in lepim petjem.

Prijetno vzdušje, opazno daleč naokrog so najprej pričarali vrhniški »pinkarji«, ki so v zvoniku cerkve Kristusa Kralja po slovensko pritrkavali. To je bilo prvo odmevno pritrkavanje v Nemčiji, ki bo mogoče vzbudilo zanimanje za učenje pritrkavanja med Nemci.

Glavni del slovesnosti je bil popoldne v cerkvi. S škofom Uranom so somaševali: monsinjor Janez Pucelj, nekdanji župnik Jože

Cimerman, sedanji župnik Janez Modic, Martin Retelj iz Frankfurta ter nemški župnik Winter. Cerkev je bila gotovo bolj polna, kot je navadno pri nemški maši, saj so Slovenci prišli od blizu in daleč, pa tudi kar nekaj nemških domačinov je bilo. Čeprav niso razumeli, so kmalu začutili lepoto slovenskega petja in škofovo karizmatičnost. Škof nas je vzpodbujal k zvestobi veri in narodu, opomnil pa je tudi, naj se takrat, ko ni slovenske maše, v svojem kraju udeležijo nemške. Slovenska maša je namreč na tako velikem območju na sedmih krajih le enkrat na mesec.

Zbor nemške župnije je med mašo zapel tri pesmi, med njimi rusko »Tebi pojem«. Z odlično izgovorjavo in lepo melodijo so marsikoga premotili, da je za hip pomislil, da pojejo slovensko. Seveda smo še več prepevali v slovenskem jeziku, zato se je slovesnost kar precej zavlekla. Na koncu so se mnogi ozirali na kor, kjer je zapela Ave Marijo Slovenka iz druge generacije Natalija Bukšek, spremljal pa jo je njen prijatelj Dominik Hormut.

Po maši je bil v dvorani slavnostni program. Za uvod je na presenečenje mnogih zapel še drugi nemški zbor »Aurelia«, in to kar v slovenskem jeziku pesem »Rasti rožmarin«, nato pa še nekaj nemških narodnih. Vrhniški pinkarji so v dvorani imeli na lepem ogrodju, okrašenem z zastavami Slovenije, Vrhnikije in Evrope, obešene miniaturne zvonove. Na te zvonove, na katere so pritrkavali pred nekaj leti tudi na vrhu Triglava, so prikazali, kako v zvoniku pritrkavajo na prave zvonove.

Sledil je kratek oris nastanka in življenja slovenske župnije v Mannheimu, ki ga je podal župnik

Škuorke so prinesle potico in pletenko žganja.

Maša ob 40-letnici župnije

Janez Modic. Omenil je, da zna Bog tudi na videz zelo težko usodo obrniti v dobro. Ko so namreč po drugi svetovni vojni nekateri duhovniki bežali iz domovine, da so si rešili življenje in ni bilo upanja, da bi se lahko kmalu vrnili, so začeli z duhovno oskrbo Slovencev v tujini. Prva dva sta bila že pred več kot štiridesetimi leti dr. Janez Zdešar in dr. Franc Felc. Tudi v Mannheim in okoliška mesta sta občasno prihajala, tja do Lebacha ob francoski meji.

Potem pa je v aprilu 1964 po študiju v Rimu prišel dr. Franček Prijatelj. Prišel je z dekretom iz Vatikana za delo med Slovenci v Nemčiji. Devetega aprila je dobil tudi dekret v nadškofiji Freiburg in to je začetek stalne slovenske župnije na tem področju. Deloval je kar v sedmih škofijah. Potem je bil nekoliko razbremenjen, ko je odšel v Frankfurt, kjer pa je kmalu umrl v prometni nesreči.

Po predstavitvi zgodovine je nastopila še glasbena skupina »Bistrške škuorke«. Iz Ilirske Bistrice so prišla štiri dekleta, ki so navdušila poslušalce s petjem starih ljudskih pesmi. Celo Nemci, ki niso razumeli besedila in jim

melodije niso poznane, hvalijo njihovo petje.

V drugem delu pa so prišle med ljudi, jih vzele v svojo sredo in skupaj so dolgo navdušeno peli narodne pesmi. Da ne bi samo sedeli in peli, pa je poskrbel ansambel »Pal« iz Tolmina, ki je igral za ples. Tudi z ansamblom so bili vsi zadovoljni, posebno še, ker je bil prvi ansambel, ki je ubogal in je ozvočenje nastavljal na znosno glasnost.

Organizatorji slavlja v dvorani so poskrbeli, da nihče ni ostal lačen in žejen, mojster Mirko Kamenšek je pripravil odlično pečenko ter prave

kranjske klobase, ki so jih tudi Nemci radi jedli in še pomisliti niso utegnili, da je v njih česen, zaradi katerega navadno ne marajo kranjskih klobas.

Na koncu so vsi zadovoljni odhajali domov, tudi domačini se niso jezili, ampak so veselo pomahali z balkona, ko sta ob polnoči dve harmoniki pospremili Slovence iz Schwarzwalda do avtobusa.

Ljudje so se razšli, v srcih pa je ostalo zadovoljstvo ob doživetju lepega praznika v cerkvi in dvorani.

Janez Modic

Nemški zbor Aurelia poje po slovensko.

Olga in Jože Volf, 40-letnica poroke

Življenjski jubileji v Schwarzwald

Teden dni za skupnim slavljem vse naše župnije smo v Vöhrenbachu praznovali še tri osebne jubileje.

Olga in Jože Volf sta slavila štiri-desetletnico poroke. Poročila sta se leta 1964 v Črenšovcih, že dve leti po poroki pa sta prišla v Vöhrenbach v Schwarzwald, kjer živita še danes že od leta 1972 v svoji hiši. Ves čas se lepo razumeta in podpirata drug drugega. Imata dve hčerki ter dve vnukinji in vnuka. Veliko veselja imata tudi z vrtom, Olga rada peče pecivo in kruh, Jože pa dela prave kranjske klobase in šunko. Oba rada hodita v rodno Prekmurje na dopust. Želimo jima, da bi čez deset let dočakala zlati jubilej. Olgi pa, da ne bi izgubila poguma za premagovanje bolezni.

Pavla Černoša je doma iz Bistrice na Kozjanskem. Tam je bila rojena pred šestdesetimi leti v družini Potočnik. Skupaj z možem je leta 1971 prišla v Nemčijo in se naselila v St. Georgnu v Schwarzwald, kjer živi še danes. Na žalost ji je mož že leta 1978 umrl in ji je ostal le sin Robi, ki je eden redkih mladih ljudi, ki rad prihaja v

Pavla Černoša, 60-letnica

slovensko družbo. Pavla ima rada veselo družbo, kjer rada prepeva, veseli se vsakega obiska slovenske maše, doma pa rada peče pecivo in tke gobeline.

Slavlencem se je pridružil še Tomaž Golob, ki je lani praznoval enak jubilej, zdaj pa stopa v pokoj.

Slovo od Francija Turšiča

Huda nesreča na domačem vrtu je Franciju povzročila tako hude posledice, da jim je čez tri dni podlegel. Poleg žene Silvije in njegove mame ga je sredi julija k pre-ranemu grobu v Lebachu v Saarlandu spremla množica sorodnikov in prijateljev.

Franci se je rodil pred triinpetdesetimi leti v Begunjah pri Cerknici na Notranjskem, po poroki s Silvijo Simerl pa je živel v Lebachu v Saarlandu. Veliko veselje je imel z urejanjem vrta in okolice hiše. Rad je imel tudi hribe. Varno je prehodil vso slovensko planinsko transverzalo, od koder je prinesel marsikateri kamen, ki ga je vgradil pred hišo. Po vsej obširni slovenski mannhemske župniji je bil dobro znan, saj sta se z ženo Silvijo v Lebachu redno udeleževala slovenskih maš ter rada prihajala na slovenske prireditve, kjer koli so

Pokojni Franci Turšič

bile. Poznali smo ga kot vedno pri-jaznega in pripravljenega pomagati. Tudi na praznovanju štiri-desetletnice slovenske župnije v Mannheimu, en teden pred nesrečo, je bil veselo razpoložen med nami. Veselil se je že romanja na Višarje 1. avgusta, od koder je želel prinesiti še en kamen za okras k svoji hiši. Za romanje je navduševal še druge, ne da bi slutil, da ga bo spremljal že iz večnosti.

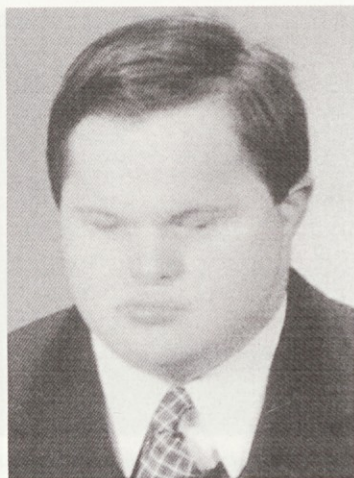
Bog, čigar načrtov ne razumemo, a verujemo, da so boljši od naših, naj mu nakloni večni mir in srečo v nebesih, njegovi ženi Silviji pa želimo, da bi zmogla preboleti še ta hud udarec, ki ni prvi v njenem življenju!

MÜNCHEN

Birmanca iz Münchna. Aprila in maja 2004 sta naša ministranta Danijel Smole in Luka Grojzdek vsak v svojem domačem kraju v Sloveniji prejela zakrament svete birme. Tako sta postala odrasla kristjana in sta obljubila, da bosta s pomočjo Svetega Duha zvesto živela po božji volji ter bosta Jezusova apostola. Botrstvo Danijelu je prevzel g. Mirko Palčnik. Luka pa si je za svojega

*Danijel Smole s svojim
birmanskim botrom*

*Pokojni Vladimir Kokol je bil
skoraj vse življenje slep.*

Pokojna Amalija Zapašek

sadove šolskega pouka, ki ga je obiskovalo v celoti preko 270 otrok. Škof Uran je zaključil molitev z zahvalno pesmijo in potem podelil priznanje ustanovitelju in dolgoletnemu vodji šole nekdanjemu župniku dr. Branku Rozmanu. Žal ta ni mogel biti osebno prisoten. Prav tako je nekdanji župnijski sodelavki sestri Marijani Korber, predsednici ŽPS gospe Marjani Bolčina in vsem sodelavcem šole izrazil zahvalo za dolgoletno odgovorno in uspešno delo pri izobraževanju in vzgoji slovenskih otrok.

Na slovesnost so bili povabljeni tudi predstavniki škofije in slovenskih ustanov v mestu. Slovesnost praznovanja so polepšali in povzdignili mladi in stari iz kulturnega društva Lipa v narodnih nošah. Posebej je bilo v sozvočju praznovanja, ker so bile narodne noše iz različnih delov naše domovine, kakor so bili na šoli učenci iz vseh predelov Slovenije.

Slavnostni pozdravni nagovor je imel župnik Marjan Bečan, nato pa škof Alojz Uran in kanonik Wolfgang Huber. Program srečanja so sestavili v veliki meri mladinci

drugih. Težko usodo pokojnega so lajšali v prvi vrsti starši, pa tudi ostali domači. Vedno so mu stregli z ljubeznijo in zgledno potrpežljivostjo. Vsem Vladkovim sorodnikom in dobrotnikom izrekamo iskreno sožalje. Njemu pa večni mir v Bogu.

30. obletnica župnijske slovenske šole. Na pobudo farnega sveta je slovenska župnijska skupnost skupaj z mladimi obhajala tridesetletnico sobotne šole. Na praznovanje smo povabili ljubljanskega pomožnega škofa Alojza Urana, narodnega ravnatelja za pastoralo Slovencev v zamejstvu in po svetu.

Na slovesnost so bili povabljeni vsi nekdanji in sedanji učenci šole skupaj s starši. Vseh naslovov seveda ni bilo mogoče najti in vsi povabljeni tudi niso mogli priti. Vendar se je zbralo v cerkvi pri sv. Ani blizu Münchenskega župnijskega doma kar 170 faranov in gostov. Srečanje smo začeli z mašo, pri kateri so sodelovali v glavnem nekdanji šolarji, petje pa sta dopolnila Sašo in Robi iz Slovenije. Zahvalili smo se najprej Bogu za tridesetletne darove in

*Luka Grojzdek
na svoj birmanski dan*

botra izbral mladega Davida Špillerja, s katerim se dobro razumeta. Obema birmancema voščimo božjega varstva in poslušnost navdihom Svetega Duha na njuni življenjski poti, botroma pa obilo božjega blagoslova in modrosti.

Konec aprila je odšel k Bogu Vladko Kokol iz Waldkraiburga. V zgodnjih letih svojega življenja je neozdravljivo zbolel, zato je bil čez petdeset let odvisen od nege

sami in z vsem prizadevanjem izvedli precej obsežne priprave, kar je zahtevalo dosti žrtev in časa, saj ima vsak svoje obveznosti. Iz šolskega albuma so izbrali nad 300 slik, jih povečali in razobesili po stenah učilnic. Ob marsikateri so udeleženci obujali spomine in vsak si je svojo najljubšo lahko vzel za spomin domov. Veliko delo pri tem je opravil g. Zlatko, ki je pripravil slikovno gradivo na svojem računalniku. Veliko večino pripravljalnega dela sta opravila župnijska sodelavca g. Slavko Kessler in Barbara Poderžaj.

Marija in Anton Knavs sta praznovala 35 let poroke.

Dva naša gosta Sašo Mugerli in Robert Rolih sta prispevala nekaj duhovnih pesmi. Vzdušje je bilo prijetno posebej potem, ko se je velika večina mladih zbrala na majhnem dvorišču in v lopi na vrtu. Tu je stekel pogovor in razlegalo se je petje. Za dobro počutje je bilo poskrbljeno tudi s prigrizkom, za kar se je treba zahvaliti gospem, ki so ga pripravile in tudi žeje ni bilo treba trpeti, ker dobre kapljice ni manjkalo. Naši nekdanji šolarji in njihovi starši iz domovine in tukaj živeči so obujali spomine in se veselili z nami.

35. obletnico poroke sta v naši skupnosti obhajala zakonca Marija in Anton Knavs, obenem pa se je gospa Marija veselila tudi svoje 60-letnice življenja. Spoznala sta se na prireditvi Münchenske skupnosti. Če bi ostala doma, bi se njuni poti najbrž ne srečali, saj je Anton doma iz Loškega Potoka pri Ribnici, Marija pa od Svetega Tomaža v Prlekiji. Ves čas sta slavljenca zvesta župnijska sodelavca, pripravljena na vsakovrstno pomoč v službi župniji. Želimo jima še mnogo let skupnega življenja in Bog naj jima daje svoj blagoslov.

Slovenije v Evropsko zvezo. Želeli smo doživeti milost tega zgodovinskega trenutka, zato smo k sodelovanju povabili tudi SKD Slovenija-Stuttgart in SKUD Triglav iz Stuttgarta. Čeprav je bilo pred 1. majem več dvomov in težav pri pripravi osrednjega praznovanja v nemški pokrajini Baden Württemberg, se je po 1. maju ozračje krepko spremenilo. Časopisi in drugi mediji so zelo naklonjeno poročali o Sloveniji, kar je tudi nam dalo novega poleta.

Prireditve, ki je potekala v soboto, 15. maja, je imela tri dele: prvi je bil cerkveni praznik, drugi del je bil kulturni program, tretji del pa skupna družabnost.

V cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu je slovesno bogoslužje ob 16. uri vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevár. Ob njem so somaševali prelat Jürgen Adam, predstavnik škofije Rottenburg-Stuttgart in odgovorni za pastoralo priseljenih katoličanov v škofiji, mestni dekan Michael Brock, nemški župnik Anton Seeberger, bivši župnik v Stuttgartu Janez Šket, hrvaški župnik iz Stuttgarta brat Nedeljko Brečić in voditelj duhovnega italijanskega centra pater Gabriele Barolomai. Ob duhovnikih je bilo 12 odraslih ministrantov, šest slovenskih in šest nemških. Otroci in starši otrok slovenske sobotne šole in župnijskega vrtca so bili oblečeni v narodne noše, kar je cerkveni skupnosti dalo barvitost in živahnost. V narodnih nošah so bili tudi člani folklorne skupine SKD Triglav. Slovesni ton je temu srečanju dalo ubrano petje Ljubljanskih madrigalistov, ki so navdušili tudi številne nemške vernike. Cilj slovesne zahvalne maše je bil med drugim, da smo tu-

STUTT GART

Praznik ob vstopu Slovenije v EZ

Več mesecev smo v Stuttgartu pripravljali praznovanje ob vstopu

Takšen šopek so mladi podarili domovini ob vstopu v EZ.

di Nemcem predstavili bogastvo naše verske tradicije.

Kulturni program v dvorani Stuttgart-Ost so ob 19. uri sooblikovali gostujoči pevci, Ljubljanski madrigalisti, ugledni gostje, direktorica Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Jadranka Šturm Kocjan, ki je imela slavnostni govor, generalni konzul iz Münchna Matjaž Jevnišek, nadškof Stanislav Hočevar, Sergij Pelhan, predsednik Slovenske izseljenske matice, ki so s pozdravno besedo nagovorili številno občinstvo. Program sta z vezno besedo dvojezično, slovensko in nemško, vodila napovedovalec, glasbenik in glasbeni pedagog Marjan Bunič iz Ljubljane in Janja Arko. Nastopili so otroci župnijskega vrtca in otroci slovenske sobotne šole v Stuttgartu, mala in odrasla folklor SKUD Triglav, učenke in učenci slovenske dopolnilne šole z učiteljem Vinkom Kraljem, Lidija Globokar z učiteljico Jernejo Jezernik, pevski zbor Simon Jenko iz Nürnberga in gostujoče tamburaško društvo Bisernica iz Ljutomer. Program je navdušil občinstvo in večer se je prevesil v razigrano petje in ples, za kar je poskrbel odlični domači ansambel Planet X.

Prireditelji so poskrbeli tudi za odlično postrežbo, za kar gre zahvala požrtvovalnim gospodinjam in točajem slovenske župnije ter mladim natakarcam in natakarkem društva Triglav. Člani društva Slovenija iz Stuttgarta so prav tako z veliko pripravljenostjo prispevali, da je celotno praznovanje lepo in uspešno potekalo. Skupaj je lepše. Tako bi lahko dali naslov odmevni prireditvi ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo, 15. maja 2004.

Izlet v Pariz in Disneyland

Od 10. do 13. junija so se otroci župnijskega vrtca in slovenske sobotne šole z njihovimi starši in spremljevalci odpravili v Pariz in

Disneyland. Težko je na kratko popisati vsa lepa doživetja, ki smo jih bili deležni. Bilo nas je 40, polovica otrok, polovica odraslih.

V četrtek, 10. junija, je bil praznik sv. Rešnjega telesa. Na poti proti Parizu smo se ustavili v Merlebachu, kjer sta nas gostoljubno sprejela tamkajšnja slovenska duhovnika Jože Kamin in Toni Drašček. V slovenski kapeli, ki jo krasijo krasni mozaiki, delo obeh slovenskih duhovnikov in celotne slovenske skupnosti v Merlebachu, smo imeli družinsko mašo. Duhovnika sta nas uvedla v svet mozaikov in popeljala k izvirom krščanskega oznanila. Občudovali smo lepo kapelo in bili v njej kakor romarji, ki so na poti k živemu, vstalemu Kristusu. Po maši smo bili deležni dobrega kosila. Pomagalo nam je, da smo si med potjo ogledali še krasno gotsko katedralo v Reimsu, ki ima čudovita barvna okna, tako v klasični obliki kot tudi v moderni predstavitvi umetnika Marca Chagalla in na večer prišli do cilja prvega dne, prenočišča v bližini Pariza oziroma Disneylanda.

Drugi dan, petek, 11. junija, je bil posvečen živahnemu zabaviščnemu parku Disneyland. V njem smo

Po napornem dnevnem programu v Disneylandu še skupni posnetek

ostali ves dan do večera, ko smo se v hotelu, kjer smo prenočevali, okrepili in na koncu tudi veselo zapeli.

V soboto, 12. junija, smo si ogledali Pariz. Kaj drugega: povzpeli smo se na Eifflov stolp, obiskali katedralo Notre-Dame, se prijetno vozili z ladjo po Seini, si vsaj od zunaj ogledali kompleks muzeja Louvre in na kratko latinsko četrt. Pod večer smo se z nekaterimi verniki slovenske pariške skupnosti srečali v kapeli slovenskega doma in imeli predpraznično nedeljsko mašo. Po napornem dnevu smo se v prostorih slovenskega doma tudi okrepčali.

Kar prehitro je prišel dan odhoda, nedelja, 13. junij. Na poti iz Pariza proti Stuttgartu smo se ustavili v mestu miru, Verdunu, kjer je bil sklenjen mir po prvi svetovni vojni. Tam smo si ogledali spominsko grobišče in molili za mir. Prijeten postanek pri Verdunu za skupno popotno kosilo in že smo bili na avtobusu, ki nas je srečno pripeljal domov. Tega izleta ne bomo tako hitro pozabili.

Krsti

V soboto, 5. junija, je prejela sveti krst ALICIA Cleopatra NAGEL, hči Barbare Košar, por. Nagel in Kaia Simona Nagela. Slovesnost svetega

krsta je bila v Marijini cerkvi v Zell unter A. blizu Kirchheim Tecka. Skupaj z Alicio je sveti krst prejel tudi odrasli brat Janko Košar iz Maribora v Sloveniji. Na sveti krst se je pripravljaval pod vodstvom župnika Štrublja. Krst odraslega in otroka sta slavlju dala poseben pečat. Krstno bogoslužje sta s petjem obogatili odlični pevki, sestri Barbare Košar.

V soboto, 26. junija, je v cerkvi sv. Konrada prejel sveti krst PAUL Luka SCHULZ, sin staršev Roberta Schulza in Janje Arko, por. Schulz. Staršema in otroku želimo lepo družinsko in krščansko življenje. Skupnost jih bo podpirala z

Anja Zotlar pri prvem svetem obhajilu

molitvijo in dobrimi zgledi. Vsak otrok, ki se rodi na svet, oznanja evangelij ljubezni.

Zaradi stiske s prostorom bomo podatke o krstu Lise Marie Kalb in Lee Otilije Grabar objavili v naslednji številki Naše luči.

V nedeljo, 23. maja, je v Markovcih v Sloveniji prejela prvo sveto obhajilo Anja Zotlar. Na ta dogodek se je pripravljala v skupini otrok veroučne sobotne šole v Stuttgartu.

Poroke

V nedeljo, 23. maja, sta se v Hallstatu blizu Salzburga v Avstriji cerkveno poročila ŠTEFAN MIKLIČ in ANDREJA ANTOLIN. Poroka je bila v lepi baročni cerkvi Marijinega vnebovzvetja v Hallstatu, kjer je znano gorsko jezero, rudniki soli, ledena jama, ki je pod zaščito Unesca. Poroka je bila vključena v sklepni del romanja na srednjeevropski katoliški shod v Marijino Celje (Mariazell), ki so se ga z dvema avtobusoma udeležili romarji iz Frankfurta, Kölna, Essna in Stuttgarta. Prelepa cerkev s pogledom na jezero in na planine je bila prizorišče občutene romarske maše in slovesnega poročnega obreda. Novoporočencema želimo veliko ljubezni, sreče in medsebojnega razumevanja.

Krst Alicie in Janka Košarja

Krst Pavla-Luka Schulza

Štefan in Andreja Miklič

Marjana Škufca in Toni Vreg

V soboto, 10. julija, sta se v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu cerkveno poročila MARJANA ŠKUFCA in TONI VREG. Lepo pripravljeno bogoslužje so spremljali pevke in pevci ansambla Planet X, ki so novoporočence in svate razveseljevali še pred cerkvijo po poroki in nato na poročni večerji. Marjani in Toniju želimo, da bi ju sreča, ki sta jo doživljala na poročni dan, spremljala na skupni življenjski poti.

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Ko razmišljam, kako bi napisal poročilo za prvo popočitniško številko Naše luči, sem vedno v zadregi. Pa ne zato, ker bi bil brez besed, ampak ker je zelo veliko tega, kar bi rad povedal. Zato bom nasejal le nekaj utrinkov, da bo ostal spomin zanamcem.

Tudi letos smo se rojaki zbrali na našem tradicionalnem vnebohodnem romanju v Maria im Ahorn pri Appenzelu. Bilo nas je kar blizu sto. Tokrat smo se proti romarski cerkvi prvič podali tudi z organizirano molitvijo križevega pota. Pri prvi postaji nas je bila le peščica, a zamudniki so nas dohitevali in pri zadnji postaji sem moral moliti že zelo na glas, da so lahko slišali vsi, ki so se nabrali v procesiji. In Bog nas je blagoslovil s tako lepim vremenom, da smo imeli mašo kar pred cerkvijo – sicer pa tako ali tako velik del ljudi ne bi mogel iti vanjo, ker je premajhna. Skratka – enkratno duhovno doživetje za vse.

Romanju pa je že na binkošti sledil naš vsakoletni izlet – tokrat po francoskem jugu. Z dvonadstropnim avtobusom smo navdušeni slovenski popotniki iz Švice in Liechtensteina obredli Provanso, Azurno obalo in Kneževino Monako. Vse smo obiskali, kar smo si zadali, samo po eni stvari se bo nekaterim še dolgo kolcalo – da bi videli Brigitte Bardot in njene pse v Saint Tropezu. Očitno je preveč ljudi, ki si to želi, ker nas je pred Saint Tropezom zaustavila kar osemkilometrsko kolona vozil. No, je pa vse drugo bilo veliko več vredno.

Junija nas je povežalo še eno prijetno doživetje. Društvo Triglav je organiziralo kratek pohod v Dottikonu in mašo v naravi. Kilavo vreme je poskrbelo, da smo se iz narave zatekli k maši kar v planinsko kočjo. Običajno v nobeni cerkvi pri slovenskih mašah ne zmanjka prostora, v prostorni obednici kočje pa smo se morali pri božji službi kar stisniti. Res nekaj posebnega in lepega. Številna udeležba in navdušenje sta dokazala, da lahko včasih Bogu damo čast tudi na nekoliko drugačen način. A ne pozabimo, da so le naše redne maše na različnih krajih tudi res redna in potrebna hrana za našo dušo. Zato se potrudimo biti najprej zvesti prav tam.

Z velikim veseljem moram omeniti tudi dve poroki, ki sta za naše razmere prav razveseljivi: vpričo slovenskega duhovnika so v zakonski stan stopili Marijan Faletič in Alenka Dugar v Winterthuru ter Andrej Harsanyi in Tanja Kramer v Dübendorfu. Ti dve poroki sta nekaj posebnega, ker so bili vsi mladoporočenci Slovenci. Povečini so naše poroke narodnostno mešane in dokaj redko se poročajo rojaki. Predragi mladi zakonci! Naj vas spremlja v skupno življenje ljubezen do Kristusa in do slovenstva! Ti dve tako veliki vrednoti ohranajte in posredujte svojim otrokom!

Ob koncu junija, za praznik dneva slovenske državnosti, pa smo se veselili še enega dogodka. Napovedan je bil koncert Slovenskega okteta v Nydegkirche v Bernu. Rojaki smo srčno pričakovali, da bomo slišali ganljivo lepe slovenske pesmi v izvedbi tako izjemnih pevcev. Ob vstopu v cerkev smo dobili v roke programski list. Ko sem ga pogledal, skoraj nisem mogel

verjeti: šest pesmi v latinščini, štiri v angleščini, tri v ruščini, ena judovska in – dve slovenski. Sprav-

šujem se, zakaj slovenski zbori hodijo v tujino prodajat tuje blago. Saj vendar predstavljajo svojo,

našo domovino. Mar nas je sram pred svetom povzdigniti glas vsaj po izjemnih pesmih, ki jih drugi ne premorejo in jih je bila sposobna poroditi samo blaga slovenska duša?! ... Vemo, da to ni osamljen primer, saj smo v Švici tudi ob lanskem dnevu slovenske kulture morali poslušati angleške pesmi, pa čeprav jih je prepeval še tako znani kvartet ... In še bi lahko našteval. Žal, žal ...

Ob koncu še povabilo: Vse rojake vabim na četrto septembrsko nedeljo, da se snidemo na našem vsakoletnem romanju k Materi Božji v Einsiedeln. Naj nas združijo klic vere in prijateljskega čutenja!

Toplo vse pozdravljam in voščim pravega življenjskega poleta

vaš župnik David

Marjan Faletič in Alenka Dugar sta se poročila v Winterthuru.

Poročni dan Andreja Harsanyija in Tanje Kramer v Dübendorfu

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Freyming-Merlebach

Zvestobo ohranjamo naši tradiciji:

Lepo vabimo za naš slovenski ljudski paznik vse ljubitelje veselega razvedrila in folklornih plesov. Praznovanje se bo odvijalo v soboto, 4. septembra, ob 20. uri, folklorni program, in v nedeljo, 5. septembra, od 14. ure naprej v prostorih dvorane rue Pape Jean XIII v Stiring-Wendeln.

Med nas bo prišla folklorna skupina KUD Triglav iz Srednje vasi – Bohinj. Z njo bo prišlo vse, kar si slovenski človek želi. Za veselo razpoloženje bo poskrbel ansambel Zlatorog iz Slovenije.

NEMČIJA

Svete maše v mesecu septembru 2004

STUTTGART, sv. Konrad: 5., 12., 18. (sobota-Esslingen, vinska trgatev ob 17. uri in ponovitev srebrne maše g. Janeza Šketa) septembra ob 16.30. V nedeljo, 26. septembra, romanje v Einsiedeln, v Švico (odhod ob 6.30).

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 5. septembra ob 9.45; 19. septembra ob 11. uri: Magstadt, maša v naravi.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 12. septembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: vabljeni na vinsko trgatev in ponovitev srebrne maše v Esslingen v soboto, 18. septembra, ob 17. uri.

AALEN, sv. Avguštin: vabljeni na vinsko trgatev in ponovitev srebrne maše v Esslingen v soboto, 18. septembra, ob 17. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 25. septembra, ob 17.00

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: zaradi romanja v Einsiedeln maša odpade, vabljeni v soboto, 25. septembra, v Heilbronn ob 17. uri in na ponovitev srebrne maše v Esslingen, v soboto, 18. septembra ob 17. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 18. septembra, sobota ob 17.00, ponovitev srebrne maše g. Janeza Šketa, nato praznik vinske trgatev.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA, ŽUPNIJSKI VRTEC. Stuttgart: v soboto, 25. septembra, od 10.00 do 12.00 vabljeni starši, skupaj bomo določili urnik srečanj za celo šolsko leto.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 4. septembra, zaradi drugih obveznosti ne bo maše. Vabljeni na ponovitev srebrne maše v Esslingen v soboto, 18. septembra, ob 17. uri.

PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. septembra, zaradi drugih obveznosti ne bo maše. Vabljeni na ponovitev srebrne maše v Esslingen v soboto, 18. septembra, ob 17. uri.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu septembru so: 9. in 23. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Precej kasneje skoraj tik pred razpravo sem se ponovno znašel pred podobno preskušnjo.

Že nekaj noči smo poslušali brnenje tovarnjakov, ki so vozili v ječo nove pripornike. Ozna je očitno delala s polno paro. Ti ljudje, ki so še pred nekaj urami mirno spali doma in so se zdaj za njimi zapirala težka vrata jetnišnice, so se nam smilili. Tiste noči smo slabo spali. Vem, da so mnogi med nami tiho molili za nove tovariše v nesreči, vsi pa smo se bali ... Vsak nov zapornik je lahko pomenil za kogarkoli med nami nov val zaslišanj in obtožb.

Neko popoldne so poklicali najprej Ivana Habjana, ki je bil takrat z mano v isti sobi, kmalu nato pa še mene.

Neki višji oficir Ozne, srednjih let, kasneje sem izvedel, kdo je bil, me je sprejel stoje v majhni zasliševalnici, ki je do takrat še nisem poznal. Tudi njega sem prvič videl. Elegantna uniforma, siv dežni plašč, jermenje, v tulcu za pasom pištola ... Brskal je po papirjih na mizi in me pustil čakati.

Malomarno kakor mimogrede me je vprašal: »Povej imena vseh, ki so bili v vaši obveščevalni mreži!« Mislim je na našo skupino Slovenske legije.

Kot tolikokrat sem povedal nekaj imen že rajnih tovarišev, potem pa še tiste, za katere sem vedel, da jih že imajo zaprte.

»Kdo še?«

»Nihče, da bi jaz vedel.«

»Vem, da je še eden, a nimam pri sebi zapiskov. Povej, kdo je bil!«

Res je bil še moj prijatelj Zmago. Upal sem, da je bil na svobodi. Slišal sem namreč, da so bili nekaj tednov potem, ko so mene odpeljali na sodnijo, mladoletni iz škofovih zavodov izpuščeni ali kakor so rekli – pomiloščeni. A če

so ga medtem spet zaprli, če je morda med temi, katere slišimo, kako jih noč za nočjo vozijo na sodnijo ..., če je med tem pri zaslišanju že sam vse povedal ...? Kljub dvomom sem vztrajal pri tem, da ni bilo, vsaj kolikor je meni znano, nikogar več.

Visoki oznovec je mirno zatrdil, da ve, da se lažem, ker je Habjan že vse priznal. »Sabotiraš zaslišanje!« je zavpil. Nisem se premaknil. Pogledal me je v oči in hladno rekel, da imam še zadnjo priložnost, da povem, kar vem. Stopil je tesno k meni in potegnil iz tulca pištolo. »Pri priči povej, kdo je bil.«

Skomignil sem z rameni: »Jaz ne vem ničesar več.« Če bi Habjan res kaj povedal, ne bi izgubljali časa z mano. In če je ...?

Molče je repetiral pištolo in jo pripravil za strel. Stopil mi je za hrbet in pomeril vame. Mrzla cev na tilniku mi je pognala mrz po vsem telesu. »Štel bom do pet. Če ne poveš, bom ustrelil.«

Počasi, prav počasi je pričel šteti ... Pištola se mi je močnejše pogreznila v tilnik. Za hip so me misli zapustile, vse telo je bilo osredotočeno na majhni točki zadaj na tilniku. Potem me je prešinilo: »Kam bom padel, ko sproži ...? Če bo streljal, bo zamazal vso sobo z mojimi možgani ... Za take stvari so imeli vendar bunkerje v kleti ...« Vso pozornost sem usmeril na konec stare preproge, ki je gledal izpod mize. »Te ne bo hotel umazati ..., ne bo ... preproge ne bo mazal ...« Majčkena, zaprašena preproga je bila naenkrat silno važna. Vse drugo je izginilo, le tisti košček tkanine sem gledal in si ponavljal, da ne bo sprožil.

Oznovec je štel ... Tisti; »štiri« je bil neskončno dolg. Ko je preštel do pet, mi je še nekaj trenutkov tiščal cev pištole v tilnik, pa jo hitro spravil in pričel tlačiti papir-

(Švica) Pohod društva Triglav
z mašo v lovski koči v Dottikonu

je v aktovko. Zagrozil mi je še, da me bo sam »osebno« ustretil, če najde na Ozni ime, ki ga skrivam. Prepustil me je stražarjem, da so me odpeljali nazaj v celico.

Tam me je čakal Ivan. Kar planil je vame. »Si povedal?«

»Ne.«

»Jaz tudi ne.«

Oddahnila sva si. Zaupala sva drug drugemu, prijatelj je bil rešen.

Legel sem na svoj del tal ob steni in čutil, da so mi noge pričele drgetati. Nikomur nisem povedal, kako je bilo na zaslišanju. Takih stvari nismo razlagali.

Vse to se je godilo kasneje, mesece po tisti noči, ko so me odpeljali na prvo zaslišanje iz celice 167. Spomini na to mojo prvo sobo so sončni. Kljub nezadostni hrani sem bil tiste prve tedne zapora miren in kar zadovoljen. Po Kranju in Šentvidu sem se spet počutil kot človek. Živel sem med močnimi ljudmi, ki so znali ohraniti svoje krščansko prepričanje in smisel za humor sredi komunistične ječe. Po moreči anonimnosti taborišč so bili tedni med temi ljudmi posebne vrste oddih in notranja okrepitev za čas, ki je prihajal.

Potem so me nekega dne poklicali, naj pobrem svoje reči in me vtaknili v sobo 156 med mladoletne. Še isti teden pa so nas nekaj ponovno preselili, to pot v »splošno« sobo 165, kjer sem ostal do 15. avgusta.

Potem so me spet preselili. Prišel sem pod vojaško sodišče. Že pozno popoldne so nas nekatere poklicali in prepeljali po različnih hodnikih drugam. Očitno je šlo za večjo preureditev, ker so klicali jetnike iz skoraj

vseh sob in jih vodili ene sem, druge tja. Ker je bilo na hodnikih pravo »preseljevanje narodov«, je bilo pri tem veliko čakanja. Znašel sem se sicer v zastraženi skupini, a vendarle med množico sotrpinov, ki so jih premeščali iz ene celice v drugo. Med njimi sem opazil podpolkovnika Peterlina in moža, za katerega so mi rekli, da je major Križ. Nosila sta še progasti uniformi dachavskih jetnikov. Taka so mesece prej, po za-vezniški osvoboditvi, komunisti ugrabili iz srede dachavskega nacističnega taborišča. Ko sem ju videl na hodnikih ljubljanskih zaporov, sta bila baje že soje-na in obsojena kot izdajalca.

Znašel sem se skupaj z Ivanom v sobi 125. Bilo nas je 34 pripornikov vseh mogočih starosti. Tudi ta soba je bila po nekdanji zaporniški praksi zgrajena za osem ljudi. Ljudska oblast je še varčevala s prostorom. Nekateri starejši zaporniki so sanjarili o slamnjačah, a ker v arestu vsak sanjari o čem nedosegljivem, ni takih želja nihče vzel preveč zares. V ljudskih zaporih takrat takega udobja niso poznali. Le kibla in umivalnik sta ostala od nekdanje kapitalistične opreme, pa police na steni in za njimi stenice.

Tu smo se spet srečali z večjim navalom uši. S tem ne rečem, da jih prej ni bilo, a z rednim obiranjem jih je bilo mogoče držati v šahu. Bile so del dnevnega reda, a ne predmet posebne pozornosti.

Medtem je že pričelo postajati hladno in uši so se kar naenkrat razmnožile, da jih nismo mogli več obvladati. Jeseni je sledila zima. Nihče se ni zmenil za nas. Zaporniki sobe 125 smo postali prijatelji. Med njimi se spomnim posebno Stanka Jeraše in Staneta Kinka, ki sta ležala blizu mene in s katerima sem se večkrat pogovarjal.

(Se nadaljuje)

(Stuttgart) Skupni posnetek nogometnih ekip mladih Slovencev iz Berlina in Stuttgarta

DOBROTA

»Danes so Davidu v šoli strgali jopico,« je preplašeno pripovedoval Luka mami. »Marko in David sta se začela prepirati, nato pa se je cela skupina dečkov in deklic postavila proti Davidu.«

DOG JE DOBER IN USMILJEN IN PRAVIČEN

»No, kaj je bilo treba takega prepira,« je dejala mama. »In kako se je počutil David, če ste bili vsi proti njemu. Bil je zapuščen od vseh.«

»Tudi če je David začel, kaj ste se vi obnašali boljše od njega. Morda bi bilo najbolj prav, da se mu tudi vidva opravičita.«

»Iz prahu vzdiguje slabotnega in iz blata potegne ubogega.«

NAREDI SAM

SADNA SOLATA

1. POTREBUJES:

- KORENJE
- POMARANČE (ALI SOK)
- BRESKVE
- HRUŠKE
- JABOLKA

2. DOBRO OČISTI IN NAREŽI KORENJE NA ZELO TANKE KOLOBARJE (PROSI MAMO ZA POMOČ)

3. OSTALO SADJE (RAZEN POMARANČE) DOBRO OPERI IN NAREŽI NA MAJHNE KOCKE

4. NAREZANE KOCKE SADJA IN NAREZANO KORENJE DAJ V SKLEDO IN DOBRO PREMEŠAJ

5. POMARANČO PREREŽI NA POL IN JO DOBRO OŽEMI → STISNI → DA DOBIŠ SOK

6. POMARANČNI SOK ZLIJ V SKLEDO S SADJEM IN KORENJI, DOBRO PREMEŠAJ. DAJ V HLADILIK ZA 30 MINUT.

7. NA ZDRAVJE!

Prirejeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

"Moj očka je policist! Kaj pa dela tvoj očka?"

"Tisto, kar mu reče mamica!"

Mira se je vrnila domov precej pozno in se pohvalila bratu Igorju:

"Danes sem bila pa v lepotilnem salonu!"

"Kaj nisi prišla na vrsto?" jo je vprašal bratec.

"Za vsako lumparijo, ki jo ušpičijo otroci svojim staršem, starši dobijo siv las," pojasni mamica Petru.

"No, sedaj pa vem, zakaj ima babica toliko sivih las!"

"Moj stric je župnik in vsi mu rečejo častiti."

"Moj stric je škof in vsi mu rečejo ekselencja."

"Moj stric je pa težak 170 kg in vsi, ki ga vidijo, rečejo: O moj Bog!"

Ves iz sebe je srečni očka poklical redakcijo velikega časopisa in rekel:

"Moja žena je rodila šesterčke!"

"Kako ste rekli? Ali lahko ponovite?"

"Ljubi Bog, tega pa ne!"

Srednješolec Marko želi obiskati prijatelja, ki leži v bolnici. Ker se ne znajde, vpraša mimoidočega:

"Stari, ali veš, kje je bolnica?"

"Še enkrat mi reci stari, pa boš izvedel!"

"Ko bom velik, bom zaslužil toliko denarja kot očka," se pohvali Mihec.

"In ko bom jaz velika, bom porabila toliko denarja, kot ga porabi mamica," doda njegova sestra Barbara.

"V življenju moraš biti dober in se truditi, da vsak dan osrečiš vsaj enega človeka!" je rekel oče svojemu sinu.

"Včeraj sem osrečil dva!" se je pohvalil sinko.

"Koga pa?" se je začudil oče.

"Babico in dedka! Obiskal sem ju po šoli, ko pa sem odšel, sta bila oba zelo srečna!"

"Mami, mami!" je zavpila Barbara, "nobenega mozolja ne bom več dobila!"

"Kako pa misliš, da ti bo to uspelo?" jo je pre-

senečeno vprašala mama.

"Nikjer več ni prostora!"

Čas letnih spričeval. Sin je imel v spričevalu same dvojke, le glasbeno vzgojo je imel pet.

"Kako lahko ob takih ocenah sploh še poješ?" se je začudil oče.

"Očka, ali veš, kateri vlak ima največjo zamudo?"

"Kateri?"

"Tisti, ki si mi ga lani obljubil za novo leto."

Družinski člani razpravljajo o tem, kam bi letos odšli na dopust. Oglašil se je sin:

"Jaz bi šel nekam, kjer že dolgo nisem bil!"

"Potem boš pa šel k frizerju!" je rekel oče.

Policist si je kupil novo digitalno ročno uro. Ponosno jo je zapel na roko in jo v službi pokazal kolegom.

Naenkrat ga eden od kolegov vpraša:

"Ti, Janez, koliko je ura?"

"Pet deljeno s sedemnajst! Koliko je to, si pa sam izračunaj!"

Peter prosi soseda policista, da mu pomaga pri preizkusu, če mu gorijo vse luči.

"Dolge?"

"Delajo!"

"Kratke?"

"Delajo!"

"Smerni kazalci?"

"Delajo ... ne delajo ... delajo ... ne delajo!!!"

Policist privede na policijsko postajo pijančka, ki je v lokalu kritiziral policijo in zbijal neslane šale na račun policije. Pijanček se brani:

"Jaz nisem mislil na vas. Mislil sem na policijo sosednje države."

"Nič se ne izgovarjaj, mi že vemo, katera policija je zanič."

401A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam tople priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

405A3 Na Dunaju, v centru mesta, prodam svetlo dvosobno lastniško stanovanje (58 m² – dve sobi, kuhinja, kopalnica, WC, hodnik, zaprti balkon). Stanovanje je primerno za eno ali dve osebi. Je v 4. nadstropju, hiša ima dvigalo. Cena ugodna. Informacije po telefonu 0043 1 544 25 75.

404A5 Naprodaj je večja nedokončana hiša. Stoji na lepi južni sončni legi v Metliki v Beli krajini. Vse informacije dobite po tel. 0049 (0)89. 476 110 v Münchnu. Cena po dogovoru.

407A1 Prodaj hišo v Vitomarcih, v peti gradbeni fazi, z zelo lepim razgledom. Urejena centralna kurjava,

voda, električna, telefon in asfalt do parcele. Velikost parcele je 1200 m², oddaljenost iz Ptuja 17 km ali 15 km iz Lenarta. Informacije po tel. v SLO št. 02/775 14 21 vsak dan po 19^h ali v nedeljo od 7h do 13h.

407B1 Lepo dvostanovanjsko hišo v Prepoljah na Dravskem polju /15 km od Maribora/ prodaj ali zamenjam za enodružinsko oz. stanovanje. Parcela: 1000 m², grajena 1976, prenovljena l. 1998. Koristna površina: 270 m², z urejenim okoljem, gospodarskim poslopjem 150 m² in vsemi potrebnimi priključki ter vrtom. Cena po dogovoru. Informacije: tel.: 00386 2 686 10 67.

407C1 Kmetijo, 10,5 ha, 550 nmv, lastni dostop, v enem kosu, na sončni in mirni legi prodaj. Stanovanjski in gospodarski objekti (več kot 1000 m²) so novogradnja. Kmetija je primerna za živinorejo, obrt, oddih ali starostno dejavnost. Cena 275.000,00 EUR oz. po dogovoru. Informacije: GSM +386-(0)41-707-751.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:
http://w1.316.telia.com/~u31627741

Slovenska katoliška misija Berlin:
http://www.skmberlin.de

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skg ffm/

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:
http://www.skm-mannheim.de

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skm.st/

Slovenska katoliška misija v Švici:
http://www.slomisija.ch

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk, Eindhoven
lrajc@pi.be, lojze@skynet.be

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skmberlin.de

Roman Kutin, Augsburg
roman.k@oleco.net

Alojzij Zaplotnik, Essen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Köln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg ffm@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
janez@skm-mannheim.de
Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
zveza-sid@msn.com

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone@telia.com

ŠVICA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI
zveza-sid@msn.com, beksl@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljana, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
V ceno izdaja je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Transakcijski račun pri NLB d.d.: 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBSI2X • Devizni račun pri NLB, d.d.: 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSKEH IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road
LONDON SW9 0LS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575
Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Jože Kamin

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

Toni Drašček
14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Aventinstr. 25
D-85051 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13
GSM (*49) 01 73 - 59 37 313

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 ZÜRICH
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

40 let slovenske župnije v Mannheimu

Kdor je hotel, se je pridružil petju.

Vrhniški Pinkarji

Škuorke so razgibale vse goste.

Malokdo je obsedel za mizo.

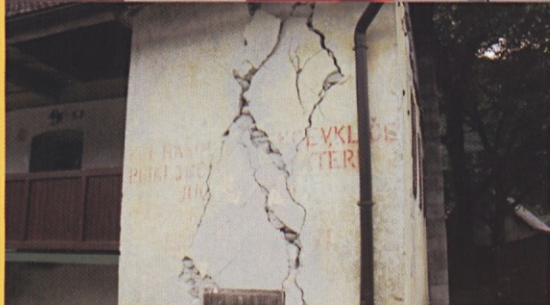

Zapele so Bistrške Škuorke.

Ansambel Pal, Pinkarji in Škuorke so družno zaigrali in zapeli.

POTRES NA BOVŠEM

Dobrodošli vsi, ki pomoč potrebujete!
Boglonaj vsem, ki pomagате!
Škofijska karitas Koper
Transakcijski račun: 24500-9004155438
00 0000000023884 za Posočje

ISSN 1408-9726

9 771408 972008